

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

«Ίδε ύγιης γέγονας, μηκέτι άμάρτανε»

Η ΤΕΤΑΡΤΗ Κυριακή από του Πάσχα είναι άφιερωμένη σέ ένα μεγάλο θαύμα του Κυρίου μας Ίησου Χριστού, στην θεραπεία του παραλύτου. Ένός τραγικού ανθρώπου, ό οποίος γιά 38 δόλοκληρα χρόνια κείτονταν στίς ύγρες στοές τής κολυμβήθρας Βηθασαιά, μη έχοντας άνθρωπο νά τόν ρίξει σά θαυματουργά νερά νά ιαθεί. Όμως ήρθε ό Μεγάλος Ίατρός τών ψυχών και τών σώματων, ό οποίος ήρθε στόν κόσμο, γιά νά Λυτρώσει καθολικά τόν ανθρώπινο γένος από τή δουλεία τού διαβόλου και τή φθορά τού θανάτου. Ή άσθένεια είναι ή πλέον τραγική πτυχή τής φθοράς, ή οποία οδηγεί εν τέλει τόν άνθρωπο στό θάνατο. Όμως ό άνθρωπος δέν πλάστηκε νά άσθενεί, γάρ φθείρεται, νά πεθαίνει. Ή φθορά καί ό θάνατος είναι αποτέλεσμα τής πτώσεως καί τής άμαρτίας, καθότι «τά

Μία όμολογιακή φωνή κατά τής κακοδοξίας τής «διηρημένης Έκκλησίας»

ΕΝΑΣ από τούς μαχητικούς και όμολογητικούς κληρικούς μας είναι και ό π. Κύριλλος Κωστόπουλος, ιεροκήρυκας τής Ιεράς Μητροπόλεως Πατρών. Πρίν λίγες ήμέρες δημοσίευσε ένα βαρυσήμαντο άρθρο γιά τήν Αγία και Μεγάλη Σύνοδο, τής οποίας ή θεματολογία άφηνε ανοικτό τό ζήτημα τής «διηρημένης εκκλησίας». Παραθέτει σέ ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα: «Αυτόντοιο είναι ό έπιτόδιό τής Ορθόδοξης Έκκλησίας δέν είναι νά αγωνισθεί γιά τήν ένότητα, αλλά γιά τήν έπισηροφή τών αποκοπέντων άπ' αυτήν αϊρετικών και ή επανένταξή τους σ' αυτήν. Αυτό άλλωστε άποδεικνύουν και ή όντολογική άγάπη τής Ορθόδοξης Έκκλησίας πρός τούς έτεροδόξους. Καί τούτο διότι ή άγάπη, γιά νά είναι όντως άγάπη, όφείλει νά εύρίσκειται ένός τής αλήθειας, άποκλείοντας κάθε πνεύμα φιλαρεσκίας και κοσμικόφρονος. Έκτός αλήθειας δέν είναι δυνατόν νά υπάρξει πραγματική άγάπη. Ή πραγματική άγάπη δέν εγκαταλείπει τόν αϊρετικό στήν πλάνη του, αλλά τόν ανασύρει από τό βάραθρο τής άπωλείας, τείνοντας τήν χείρα τής αλήθειας. Ο Άγιος Εφραίμ ό Σύρος προσδιορίζει τά ανωτέρω μέ ακρίβεια: "Εόν γάρ τήν αλήθειαν κρύψωμεν, ουδέν διαφέρωμεν τών ψευδοπροφητών, όί έπλάτουν τόν λαόν, τά καταθύμια έκάστου λαλούμενος. Οί δέ τού Θεού Προφηταί, τήν αλήθειαν κηρύσσοντες, έμύσησαν και άπτεκύνοντες" (Είς τό πρόοχηε σεσαυτ., τ. 2, σ. 158)" (Ιστ. Ακτινές). Συμφωνούμε άπόλυτα, αυτή είναι ή γραμμή τών άγίων Πατέρων! Εύγε στόν π. Κύριλλο!

Μεμερίσται ό Χριστός;

Όχι! Ούτε ή Έκκλησία του!

ΣΤΟ ΙΔΙΟ άρθρο του ό π. Κύριλλος Κωστόπουλος τονίζει μέ τών τλέον κατηγορηματικό τρόπο, πώς ή Έκκλησία είναι μία, ή Ορθόδοξη και πώς ό άυτοαποκαλούμενος «έκκλησία» είναι αϊρετικά μορφώματα. «Η Έκκλησία του Χριστού είναι μία και τούτο γιάτί τό Σώμα του Χριστού είναι ένα. "Μεμερίσται ό Χριστός" (Α Κορ.1,13). Ο καθ' ηγήτης καί έπίσκοπος Νικόδημος Μίλας γράφει έπί αυτού: "Επειδή μία κεφαλή τής Έκκλησίας ύπάγει, δηλαδή ό Ίησους Χριστός, δέον ή Έκκλησία, ή τό σώμα αυτού άποτελούσα, νά ή ενιαία, μία" (Εκκλησιαστικών Δίκαιον, σ. 294). Όλα τά άλλα μορφώματα, τά οποία άποκαταλούνται (Έκκλησίες), είναι όμάδες άποκεκομμένες από τό Σώμα τής Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Έκκλησίας. Έκείνος δέ πού όνομάζει κάθε ένα από αυτά τά μορφώματα "Έκκλησία" τοποθετείται αυτόμάτως στόν χώρο τής αϊρέσεως. Ο 95ος κανόνας τής Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου διακείλεται: "Τους προσπιθεμένους τή ορθόδοξη, καί τή μερίδι τών σωζομένων από αϊρετικών, δεχόμεθα κατά τήν ύποταγμένην ακολουθίαν και συνήθειαν [...] διδόντας λιβάλλους, καί άναεμπάζοντας πλάσαν αϊρεσίμ ήν φρονούσαν, ως φρονεί ή αγία τού Θεού καθολική και άποστολική εκκλησία..." (Σύνταγμα Θείων και Ιερών Κανόνων, τ. 2, σ. 529-530. Βλ. και 2ο κανόνα Β' Οίκουμ. Συνόδου, όπ. π. σ. 187). Δέν είναι δυνατόν κάποιος νά άφαιρούν ή νά προσθέτουν στά δσα διακείλεται ή Έκκλησία μέσω τών Οικουμενικών Συνόδων και τών τοπικών Συνόδων, οι οποίες έλέγουν οίκουμενικό κύρος μέ τόν 2ο κανόνα τής Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου και νά παρμένουν "Έκκλησία". (Ιστ. ΑΚΤΙ-ΝΕΣ). Ακριβώς έτσι είναι!

άποκρουστική σέ άφωτισμένους και εύαίσθητους Καθολικούς, άλλ είναι μία ειλικρινής και όξεία παρατήρηση από ένα Ορθόδοξο Μοναχό, τού οποίου σκοπος δέν ήταν καθόλου νά αποδιώξει τούς Καθολικούς άπυθιδιασμένους, αλλά νά τούς άρπνίστει έναντι τής πραγματικότητας αυτού πού πολύ πιθανώς συμβαίνει μπροστά στό ίδια τά μάτια τους. Τό κίνητρό του δέν ήταν τό μίσος ή ή προκατάληψη, αλλά ή νγήσια άγάπη. Γνωρίζουμε όί ό Αντίχριστος θα κυβερνήσει επί μιάς διεθνούς "έκκλησίας" τού ένοπιημένου κόσμου, καί γνωρίζουμε επίσης όί οι περισσότεροί από τούς καθιερωμένους εκκλησιαστικούς θεσμούς τού κόσμου θα άπορροφηθούν μέσα σέ αυτήν τήν παγκόσμια "εκκλησία" — μη εξαιρουμένου τού μεγαλύτερου μέρους τού Ορθόδοξου Χριστιανισμού. Αυτή ή "έκκλησία" προετοιμάζεται ακόμη και τώρα: ό ψευδής οίκουμενισμός τού 20ού αιώνος έχει γίνει ό πρόσδρομος τής» (Ιστ. Ακτινές)! Όντως φρικτή άποκάλυψη! Ο Θεός νά βάλει τό χέρι Του!

Θεόθεν θαύμα:
"Εσβησε τό Άγιον Φώς
εις τούς σχισματικούς
τού Κιέβου!

ΜΕΤΑ τήν καταστροφή τών περσιτεριών τών «άλάθθιτου» από άγρια κοράκια, ήρθε καί νέο δολοφόντο θαύμα νά φανερωθεί τήν άποστροφή τού Θεού πρός τήν σχισματική και φιλοπατική «έκκλησία τού Κιέβου», τού σχισματικού άποστάτη Φιλάρετου. Τό Άγιο Φώς, πού προμηθεύτηκε, μέ τήν δεία του κ. Βαρθολομαίου, έσβησε άνεξήγητα! Δείτε τήν είδηση: "Η σχισματική αυτή «έκκλησία», πρός τήν οποία «άλληθωρίξε» έπικίνδυνα ό κρηγάτος τού Βοσπόρου». «Πρόκειται κυριολεκτικά γιά παράρτημα τού άμερικανικού ΥΠΕΞ καί κινήτρηια δύναμη γιά τήν σαγήν τών ορθόδοξων στήν άνατολική Ούκρανία, ή συγκεκριμένη "ύσνοδος" τού άποστάτη Φιλάρετου. Ο σχισματικό λαϊτόν, φιλοπα-

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΝΙΚΗΤΑΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΙΩΣΗΦ

ΣΤΙΣ 20 ΜΑΪΟΥ ή Έκκλησία μας τιμά τήν μνήμη τών άγίων Νικήτα, Ιωάννου καί Ιωσήφ, κητόρων τής έν Χίω Νέας Μονής. Οι άγιοι Νικήτας, Ιωάννης καί Ιωσήφ έζησαν τόν 11ο αιώνα καί κατάγονταν από τήν νήσο Χίο. Σέ νεαρά ήλικία εγκατέλειψαν τίς χαρές τού κόσμου καί πήγαν στό όρος Προβάτσιο, όπου ζούσαν σέ ένα σπήλαιο προσευχόμενοι καί άσκηόμενοι. Έκεί έβλεπαν τήν νύκτα ένα φώς στό δάσος πού βρισκόταν στους πρόποδες τού βουνού, όταν όμως κατέβαιναν γιά νά βρουν τό φώς αυτό εξαφανιζόταν. Για τόν λόγο αυτό έβλalan φωτιά στήν περιοχή πού εμφανιζόταν τό φώς καί ένώ όλα τά δένδρα κάηκαν, μία μυρσινή είχε μείνει άνέπαρη έχοντας μία εικόνα τής Παναγίας κρεμασμένη στή κλαδιά της. Όταν τήν έφερναν στό σπήλαιο ή εικόνα ξαναγύριζε στήν μυρσινή. Βλέποντας ό όσιο τού θαύμα έκπισαν στόν τόπο εκείνο

προέκισε μέ μετόχια, κτήματα καί προνόμια. Οι δέ άγιοι Νικήτας, Ιωάννης καί Ιωσήφ άφού έζησαν τό υπόλοιπο τής ζωής τους όσίως, κοιμήθηκαν εν ειρήνῃ.

«Η όντολογία τού προσώπου»: ή συστηματική παρερμηνεία Πατέρων τής Έκκλησίας από τόν Σεβ. Περγάμου

ΣΥΝΧΕΙΛΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αδε, ής έπί πατρή καί υίος καί δι' ήν πατήρ θεός καί υίος θεός καί πνεύμα άγιον θεός»³⁸. Στο χωρίο αυτό ό άγιος Γρηγόριος Νύσσης, σέ συμφωνία μέ τούς άλλους Κατηπόδες Πατέρες, δέν προτάσσει τήν ουσία έναντι τής ύπόστασης, αλλά θεωρεί άδιανόητο τό νά ξεχωρίση κανείς τήν ύπόσταση από τήν ουσία.

Αιτωγύς ό χειρισμός τής έλευθερίας από τόν Π.Ι. γίνεται κατά τέτοιο τρόπο πού θυμίζει τήν έντελώς αντιχριστιανική ιδέα τού Μπερντιάγιεφ (Berdyayev), πού ακολουθσε τόν Μπτερε (Boehme) όπi ή έλευθερία ως άλλο όν, ως θείο Ugnung προηγείται τής όλης δεσότηας. Όσάν νά πρόκειται γιά μία ύπόσταση όντολογικά ύπατία τών τριών ύποστάσεων τής Αγίας Τριάδος. Όμως, γιά τό θέμα αυτό θα γράφουν τά άπαράληπτα στήν έπόμενη ένότητα.

Τό όί ό Πατήρ κοινοποιεί τήν ουσία Του στόν Υίο διά τής γεννήσεως είναι όρθό, δέν είναι άπλάως ή ουσία από τής υπάρεξως τού Υιού, αλλά στήν έρμηνεία τού Π.Ι. ή ουσία συνδέεται μέ τήν ανάγκη καί ή έλευθερία μέ τό πρόσωπο, πράγμα πού δέν άποδέχονται οι Πατέρες, καθώς επίσης τίθεται τό θέμα τής προτεραιότητας τού προσώπου ή τής ουσίας.

Στήν συνέχεια ό Π.Ι. αναλύει τό θέμα τής έλευθερίας τού Θεού. «Τό νά υπάγχει ό Θεός, ό τρόπος τής υπάρεξως, είναι ακρίβως ή Τριάδική του ύπόσταση. Ο Πατήρ, ό Υίος καί τού Άγιο Πνεύμα καί ίσχυει καί γιά τά τρία πρόσωπα, τόν Πατέρα, τόν Υίο καί τού Άγιο Πνεύμα, ή έλευθερία αυτή ής πρός τήν υπαρέξη τού Θεού. ή έλευθερία τού Θεού, κατά τόν Π.Ι., ίσχυει καί γιά τά άλλα τρία πρόσωπα, άλλ' όμως «δέν είναι έλευθερία πού πηγάζει από τήν ουσία, είναι ή έλευθερία τού αΐπιου, τού Πατρός. Αυτός είναι ό θέλουν...». Συνεπώς μέ τό νά είναι άπιος ό Πατήρ, δέν είναι άπώς άπλάως τής γεννήσεως τού Υιού, τής έκπορεύσεως τού Αγίου Πνεύματος, δηλαδή τής υπάρεξως τής Τριάδος ή καί τής ίδίας αυτού υπάρεξως, αλλά είναι άπιος τής έλευθερίας υπάρεξως, τό ό δηλαδή υπάγχει έλευθερα καί όχι άναγκαστικά. Συνεπώς, τό θέμα είναι όί τό ελεύθερο θέλημα τού Πατρός είναι αυτό από τό οποίο πηγάζει ή τριάδική ύπόσταση τού Θεού, ύποστασιάζεται ή ουσία σέ τριάδικό Θεό»³⁹.

Διερωτάται κανείς: Τί σημαίνει όί ό Πατήρ είναι «θελητής καί τής ίδίας αυτού ύποστάσεως καί τής ίδίας αυτού υπάρεξως»; Δηλαδή σά όρια τής όντολογίας, όπως λέει ό Π.Ι., υπάγχει τό άπιο τού άνουσίου προσώπου τού Πατρός, τό οποίο έλεύθερα έπλέγει τήν ουσία του;

Στό κείμενο τού Π.Ι. λέγεται σαφώς όί ό Πατήρ δέν είναι άπλάως άπιος τής υπάρεξως τού Υιού, αλλά «άπιος τής έλευθεράς υπάρεξως». Έπίσης, προκαλεί τήν προσοχή καί τό ένδιαφέρον τό όί ή φράση: Ο Πατήρ είναι «προς ίδιος αυτού ύποστάσεως θελητής» συνδέεται μέ τό έλεύθερο θέλημα τού προσώπου τού Πατρός, δηλαδή διασπάζεται ή Τριάδικότητα τού Θεού, άφού σέ τέτοια περίπτωση κάθε πρόσωπο θα έχη τό δικό του έλεύθερο θέλημα. Καί καί επέκταση, λόγω τού όμοουσίου τών προσώπων, μπορούμε νά κάνουμε λόγο καί γιά τό έλεύθερο θέλημα τού Υιού καί τό έλεύθερο θέλημα τού Αγίου Πνεύματος καί έτσι νά καταλήξουμε στήν τριθεία.

Όμως, άντιοπιστάλεται ή θέληση τού Πατρός από τήν βούληση πού υπάγχει στούς ανθρώπους. Ομιλώντας ό Π.Ι. γιά τούς ανθρώπους διευκρινίζει όπi «ή έννοια τής βούλησεως έχει ακρίβως τήν έννοια τής έπιλογής». Βεβαία, καί αυτό δέν είναι σωστό, άφού καί στούς ανθρώπους ή βούληση - θέληση είναι όρεξη τής φύσεως καί όχι τού προσώπου, καί κακώς, άνορθόδοξα ό Π.Ι. συνδέει τήν βούληση - θέληση μέ τό πρόσωπο.

Πάντως, ένν ό Μέγας Αθανάσιος συνδέει τό «θελητής» μέ τήν άγάπη, εν τούτοις ό Π.Ι. έρμηνεύει τό «θελητής» τού Μ. Αθανασίου όπi «θέλει ό Αθανάσιος μία έλεύθερη βούληση, αιώνια, άδία», ή οποία όμως δέν «είναι βούληση έκλογής μεταξύ δύο δυνατότητων»⁴⁰. Έτσι εισάγεται μία άλλη, αιώνια, άδία έλευθερη θέληση τού Θεού Πατρός, γιά νά άποφύγετ ή βούληση στόν Θεό ως έννοια έπιλογής.

Έπειδή ό Π.Ι. όμολογεί ότι πολλοί από μάς «δέν μπορούμε νά χρησιμοποιήσουμε τήν λέξη βούληση, θέληση, ή αὐτήν τήν έννοια καί γι' αυτό άρνούμαστε τήν έλευθερη βούληση», γράφει όπi «χρειάζεται μία πολύ βαθειά τομή μέσα στήν Πατερική σκέψη», «γιατί εκεί κρύβεται τό μεγάλο μυστικό (σέ άλλα κείμενα πού κυκλοφορούν γράφεται «μυστήριο») καί τής έλευθερίας καί τής υπάρεξως, όπως τό άντίσταν ό Πατέρας»⁴¹.

Ο Π.Ι. λέγει όπi ή έπιλογή είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα τού κτιστού, αλλά στόν Θεό δέν μπορεί νά υπάγχει «άσκησις τής έλευθερίας τού κατά ένα τρόπο άρνητικό, κατά ένα όχι. Διότι τό όχι σημαίνει άπόρριψη καί δέν έχουμε τίς νά άπορρίψουμε. Στό Θεό λοιπόν μένει αυτό. Ή νά είναι άναγκαστικά άπεκτικός ή άν θέλει νά είναι έλεύθερος, νά άσκει τήν έλευθερία τού φάσκοντος θετικά, λέγοντας νά στήν υπαρέξη του, γιατί δέν έχει τήν δυνατότητα νά πεί όχι. Γιατί δέν υπάγχει τίποτε πέρα άπ' αυτόν. Ο Θεός στήν ίδια τήν υπαρέξη δέν είναι μόνος. Ή ίδια του ή υπαρέξη είναι ένα νά όντολογικό. Επομένως ή έλευθερία τού συμπνίππει μέ τήν ίδια τήν υπαρέξη. Τό ναι τής υπάρεξως του είναι τό ναι τής έλευθερίας του, καί τό ναι τής υπάρεξως του έχει τό ναι τής Τριάδικής υπάρεξως του. Όταν ό Πατήρ καταφάσκει στή δική του υπαρέξη καί στήν υπαρέξη τού Υιού καί τού Αγίου Πνεύματος, άσκει τήν έλευθερία. Καί άσκει τήν έλευθερία του κατά καταφατική θέληση. Αυτή ή καταφατική θέληση δέν έπιτρέπει τήν άρνητική θέληση, διότι αυτή θα ήταν

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Πληροφορούμε τούς άγαπητούς μας συνδρομητάς όπi δυνατόν νά καταθέσουν τήν συνδρομήν των ή ενίσχυση καί εϊς τήν Έβνικήν Τράπεζάν σέ τό όνομα «Πανελληνίους Ορθόδοξος Ένωσις», Αρ. λογαριασμού 129/296140-76. IBAN: GR 12011029000012929 614076. Τό δέ SWIFT τής τράπεζας είναι: (BIC) ETHNGRAA.

Ο «Ο.Τ.» δέν έχει κερδοσκοπικόν χαρακτήρα καί τά έξοδα έκδόσεως του σπνρίζονται άποκατακτικώς καί μόνον εϊς τούς συνδρομής σας. Βοηθήσατε εϊς τήν έκδοσιν καί διάδοσιν τού «Ο.Τ.».

Έκ τού Λογιστηρίου τού «Ο.Τ.»

Ο Ευαγγελιστής Ματθαίος τελείωνε τό Ευαγγέλιο του μέ τήν προσοπή τού Κυρίου πρός τούς αποστόλους, λέγοντας «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εϊς τό όνομα τού Πατρός καί τού Υιού καί τού Αγίου Πνεύματος». Αυτή ή προσοπή δέν περιρίζεται μόνον στούς δώδεκα αποστόλους, αλλά άφορά κάθε υπεύθυνο μέλος τής Έκκλησίας τού Χριστού, τό οποίο σαρηνευμένο από τό πρόσωπο τού Χριστού άγωνίζεται μέ τόν προσωπικό του τρόπο νά διάδοση τού ζήνυμα τού Ευαγγελίου. Έτσι καί οι έκδόσεις «Ορθόδοξος Κυνήλι» αναφερόμενος στήν Αποστολική Σύνοδο τών Ιεροσολύμων, 52μΧ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΝΕΛΗ», όθΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2016, σ.63

Οι έκδόσεις «Ορθόδοξος Κυνήλι» στήν προσοπάθειά τους νά ενημερώσουν τόν κλήρο καί τόν λαό τού Θεού εν όψη τής Μεγάλης Συνόδου τόν Ιούνιο στήν Κρήτη προέβησαν στήν παρούσα έκδοση, στήν οποία παρουσιάζονται δύο ένδιαφέρουσες όμιλεις τού μακαριστού Γέροντος Αθανασίου Μυτιληναίου, πού αναφέρονται στήν Αποστολική Σύνοδο τών Ιεροσολύμων, 52μΧ. Ο μακαριστός Γέροντας στίς όμιλεις αυτές σχολιάζει τό χωρίο τόν Πρόδεδεν «Εδοξέ γάρ τού Αγίω Πνεύματι καί ήμϊν», μέ τό οποίο καταδεικνύει τό πός πρέπει νά γίνονται οι Σύνοδοι στήν Ορθόδοξη Έκκλησία. Κάτα πού διατυγχός, όπως πολύ σωστά τονίζεται, δέν λαμβάνουν σοβαρά ύπ' όψιν τούς μέγαλύτερο μέρος τών συγχρόνων τειών τής Έκκλησίας μας.

«Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΙΣΤΙΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΛΟΓΙΩΤΟΣ ΚΑΙ ΑΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΤΟΣ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΝΕΛΗ», ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2016, σ. 96.

Στό παρόν πόνημα τρία πολύ σημαντικά καί έπαιρα καίμενα δημοσιεύονται: α) Ομολογία τής όρθξης πείσεως τού Αγίου Μάρκου τού Ευγενικού Επισκόπου Εφέσου β) Περί τού «Οικουμενισμού» τού Αχμ. Έπιφάνιου Θεοδωροπούλου γ) Η Ορθόδοξη άγχείς καί σήμερα τού Καθηγητού Ανδρέου Θεοδόρου. Σκοπός πού σωσποιν δέν βροντοφωνάζουν στήν Κυβέρνηση γιά τούς άνήθικους νόμους πού νομοθετούν. Σιωπή πού έχει σάν αποτέλεσμα τήν προδοσία τών ευσεβέστατων αϊώνινων αληθειών έπ' ατομία ψυχών, γιά τίς οποίες ό Κύριος έπαυε καί σταυρώθηκε.

π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΥ, «ΟΜΙΛΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ», ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΝΕΛΗ», ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2016, σ. 127.

Ο μακαριστός Γέροντας π. Αθανάσιος Μυτιληναίος διέτελεσε ήγούμνη.

Γ.Κ.Τ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΤΗ ΔΕΛΤΙΟΛΗ

ΈΤΟΣ ΛΔ΄, Άριθμ. 19/20 Μαΐου 2016

ΒΙΒΛΙΑ – ΑΝΑΤΥΠΑ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΑΡΟΥΣΗ Πρωτ. τού Οικουμενικού θρόνου «ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΑΝΘΛΟΓΙΑ ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ» Σχ. 30x21.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ – ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΩΝ ό «Μετανοείτε», Τριμηνιαίο περιοδικόν Ι. Μητροπόλεως Μονεμβασίας καί Σπάρτης. Οκτ. – Νοέμβ. – Δεκ.

ΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΗΣ Π.Ο.Ε.

Συνεχίζονται σνν Θεω όί όμιλίαι τής «Πανελληνίου Ορθόδοξου Ένώσεως» (Π.Ο.Ε.) εϊς τήν αϊθούσαν αυτής (Κάνινγος 10, Α΄ όροφος).

Τήν Δευτέρα 23ην Μαΐου καί ώραν 7:00 μ.θ. θα όμιλήσθ ό π. Άγγελος Άγγελικόπουλος μέ θέμα: «Μία κριτική ματιά στά κείμενα τής "Άγίας καί Μεγάλης Συνόδου"».

Τήν Δευτέρα 30ην Μαΐου καί ώραν 7:00 μ.θ. θα όμιλήσθ ό Γέρων π. Σάββας Λαυριώτης μέ θέμα: «Η "Άγία" καί "Μεγάλη Σύνοδος", μία προσπάθεια κατοχυρώσεως τής παναιρέσεως τού Οικουμενισμού».

Παρακαλούνται τά μέλη τής Π.Ο.Ε. καί οι φίλοι τού «Ορθόδοξου Τύπου», όπως παρακολουθήσουν αυτάς.

Συνέχεια δημοσιεύσεως τών ύπογραφών εϊς τήν Άνοιχτήν Έπιστολήν τών Αγιορειτών Πατέρων «Καταιγισμός άντιδράσεων από τό Άγιον Όρος» (Ο.Τ. άρ. φ. 2116, 13-5-2016)

Γέρων Ευστράτιος Ιερω. Ι. Μ. Μ. Λαύρας. Μοναχός Αρτέμιος Ι. Μ. Μ. Λαύρας. Μοναχός Παΐσιος Ι. Μ. Μ. Λαύρας. Μοναχός Δωρόθεος Ι. Μ. Μ. Λαύρας. Μοναχός Ιωάννης Ι. Ησ. Εισόδια τής Θεοτόκου, Βίβλα Ι. Μ. Μ. Λαύρας. Μοναχός Βλάσος έρεοκάλυβο Βίβλα Ι. Μ. Μ. Λαύρας. Μοναχός Γεωργίος Ι. Η. Αγίου Βαρλαάμ καί Ιωάσαφ Ι. Μ. Μ. Λαύρας. Ιερω. Σάββας Ι. Η. Αγίου Φανουρίου Βίβλα Ι. Μ. Μ. Λαύρας. Μοναχός Εφραίμ Ι. Σκήτη Τιμ. Προδρόμου, Ι. Μ. Μ. Λαύρας. Μοναχός Νικόδημος Ι. Σκήτη Τιμ. Προδρόμου, Ι. Μ. Μ. Λαύρας. Μοναχός Δαμασκηνός Ι. Σκήτη Τιμ. Προδρόμου, Ι. Μ. Μ. Λαύρας. Ιερω. Μείζμος Ι. Κ. Αγίου Αντωνίου, Ι. Μ. Μ. Λαύρας καί συνοδία αυτού 12 μοναχοί. Μοναχός Ηλίας Αγ. Βασίλειου Ι. Μ. Μ. Λαύρας. Μοναχός Ιωαννίκιος Ι. Κ. Αγ. Αναργύρων. Ιερω. Πατελεφίμ Ι. Μ. Αγ. Ιωάννης ό Θεολόγος, Κατσουκιά, Ι. Μ. Μ. Λαύρας. Γέρων Συμεών Ι.Κ. Αγίου Συμεών τού Θεολόγου, Καυσοκλυσία Ι. Μ. Μ. Λαύρας. Μοναχός Ευστάθιος Ι. Κ. Αγίου Ευσταθίου Καυσοκλυσία Ι. Μ. Μ. Λαύρας. Μοναχός Μακάριος Ι. Μ. Χιλανδαρίου. Ιερω. Ειρηνάιος Ι. Κ. Αγίου Νικοδήμου Ι. Μ. Χ. Κουτλουμουσιού. Μοναχός Παΐσιος Ι. Κ. Αρχαγγέλου (Σαββαίου) Ι. Μ. Χ. Ιλανδαρίου. Μοναχός Μελέτιος Ι. Κ. Γενέσιον τής Θεοτόκου Καυλά. Ιερω. Μακάριος Ι. Κ. Γενέσιον τής Θεοτόκου Καυλά. Ιερω. Σερραφείμ πνευματικός Ι. Μ. Φιλοθέου. Μοναχός Λουκάς Ι. Μ. Χιλανδαρίου. Μοναχός Δαμιανός Ι. Μ. Χιλανδαρίου. Μοναχός Τρύφωνας Ι. Μ. Χιλανδαρίου. Μοναχός Ονούφριος Ι. Μ. Χιλανδαρίου. Μοναχός Νικόλαος Ι. Μ. Χιλανδαρίου. Ιερω. Ραφαήλ Αγιορείτης. Ιερω. Ονούφορος Αγιορείτης. Γέρων Νικόδημος Ι. Κ. Αγ. Θεολόγου, Ι. Μ. Μ. Λαύρας. Μοναχός Νικόδημος Αγιορείτης.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Ανοικτή επιστολή 'Η μείωσις των ωρών διδασκαλίας του μαθηματος των Θρησκευτικών

Ἡ Π.Ε.Θ. ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πᾶσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμον, τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, τὸν Πρωθυπουργόν, τοὺς Βουλευτὰς καὶ τὸν Ἑλληνκὸν λαόν, τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν, ὅπου μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει:

«Ἡ Πανελλήνιᾳ Ἑνώσει Θεολόγων καταγγέλλει δημόσια τὴν ἀπαράδεκτὴν ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Νικόλαου Φίλη ἣ ὅποια, ἐντελῶς προκλητικὰ, μειώνει τῖς ὥρες διδασκαλίας τοῦ μαθηματος τῶν Θρησκευτικῶν ἀπὸ 2 σὲ 1 στὴν Ε' καὶ ΣΤ' τάξιν τοῦ Δημοτικοῦ Σχολεῖο καὶ οὐσιαστικὰ καταργεῖ τὴ διδασκαλία τοῦ μαθηματος.

Οἰκοῦμε νὰ τονίσουμε ὅπ ἡ ἀπόφασις αὐτὴ τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, ποὺ ἐξεδόθη ἐνταί:

1) Αντισυνταγματικὴ καὶ συνεντιῶς παράνομη, διότι παραβιάζει κάθε συνταγματικὴ ἐπταγή καὶ κάθε δικαστικὴ ἀπόφασις, ποὺ ἀφορᾷ στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

2) Προσβλητικὴ ἐναντίον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διότι περιφρονεῖ τῖς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῖς σχετικὰς μετὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἐνῶ, ταυτόχρονα, ἀθετεῖ τῖς ὑποσχέσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο γιὰ διδασκὸν καὶ γιὰ μὴ μονομερεῖς ἐνέργειες σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὴ χρησιανικὴ ἀγωγή τῶν νέων.

3) Μειωτικὴ τοῦ κύρους τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἀλέξη Τσίπρα, διότι ἀναίρει τὴ διακηρυγμένη δέσμευσή του, τὴν ὁποία ἐξε-

Ἡ συνήθεια τῆς ἁμαρτίας

• Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἀναφέρει τὸ δαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ πλοσίον τῆς Προβιατικῆς κολυμβήθρας. Ονομαζόταν Προβιατικὴ ἀπὸ τὴν ὀνομασία τῆς πύλης, ὅπου δι' αὐτῆς ἔβγαιαν τὰ πρόβατα, τὰ ὁποῖα σύμφωνα μετὸν νόμο προσέρχονταν θύσια.

Σὲ αὐτὴν τὴν κολυμβήθρα κατέβαινε Ἄγγελος Κυρίου καὶ τάραιε τὰ ὕδατα καὶ ὁποῖος ἔμπαινε πρῶτος ὅποια ἀρρώστια καὶ ἀν εἶχε, ἔθεραπευετο. Ἐκεῖ λοιπὸν εὐρίσκεται καὶ ὁ παραλυτικὸς ἐπὶ τράντια ὀκτὼ χρόνια.

Ὅταν τὸν εἶδε ὁ φιλάνθρωπος, ἀλλὰ παντογνώστης Κύριος τὸν ἐρώτα: «Θέλεις ὕγιη γενέσθαι;» Ἀπαντᾷ ὁ παραλυτικὸς: «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω...».

Τοῦ λέγει ὁ Κύριος: «Ἐγείρε, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει» (Ἰω. ε' 5,7,8). Ὅταν κατόπιν ὁ Κύριος τὸν βρίσκει τοῦ λέγει: «Ἴδε ἡ ὕγιη γέγονας» μνηκεῖ ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοι τὶ γένηται» (Ἰω ε' 14).

• Ὅπως ἀναφέρεται στὸ Πεντηκοστάριο, πολλὰ διδάγματα παίρνομε ἀπὸ τὴν θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ. Πολλὰς φορὲς ὁ τῆς μεγάλης βουλῆς Ἄγγελος εἶναι ἐτοιμος νὰ ιατρέψῃ τὴν λείπρα τῆς ἁμαρτίας. Ὅμως, ὁ ἁμαρτωλὸς, ὁ νοστής παρὰλύτος, κλείνει τὸνς ὀφθαλμούς, γιὰ νὰ μὴ δῇ τὸν ἱατρὸν καὶ προτιμᾷ νὰ εἶναι νεκρὸς, κατὰκοιτος στὴν ἁμαρτία, παρὰ νὰ ζῇ στὴν ἀρετῇ.

Πῶς συμβαίνει αὐτὸ; Ποῖα εἶναι ἡ αἰτία; **Ἡ πονηρὰ συνήθεια** τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ ἔχει δεμενὸν τὸν ἁμαρτωλὸ στὸ κρεβάτι τῆς ἀναισθησίας.

• Ἐγώρρε ὁ Ἱερὸς Ἀδωνυστῖνος ἐξομολογούμενος γιὰ τῖς δικὲς τὸν ἁμαρτίες «Ἐστεγον δεδεμένους», ἀναστενάζω, διότι ἵμουν δεμένους. Ἀπὸ ποῖον; ἀπὸ τὴν δική μου σιδερένια συνήθεια, ἡ ὁποία τόσο με ἔφερε στὴν ἀκολασία: «Κανένας, ἔλεγε, δὲν καταλαβαίνει τὸ πόσο δύσκολο, πόσο πόνο, πόσο πόλεμο ἔχει, γιὰ νὰ φύγῃ μία παλιὰ συνήθεια παρὰ μόνο αὐτὸς ποὺ τὴν δοκίμασε».

• Ἐνὰς διδάσκαλος παρουσίαζε τὴν συνήθειαν σὰν ἑνα ἄγριο πονί, καὶ τοῦ δέονταν νὰ εἶναι σχανὴ καὶ ὅταν τὸ ἀφῆνον νὰ πετᾷ, πάλι πέρτει κάτω, ἀφοῦ εἶναι δεμένον. Ἐτεῖ πολλὰς φορὰς ἄνθρωποι ποὺ εὐρίσκονταν στὴν συνήθειαν τὸν παῖδον, ἐκκινῶν κάποια στιγμή νὰ ἐγκρατεῦνται, νὰ νηστεύουν, νὰ κατηγοροῦν τὴν προηγουμένη ζωῇ, ἑαυρικά ὅμως τοὺς βλέπεις πάλι νὰ κρέμνεται στὸ δαράδρο τῆς ἁμαρτίας, ἐπειδὴ ὁ διαβολὸς τοὺς ἔχει δεμένους μετὸ τὸ σχανὴ τῆς συνήθειας. Λέγονται γὰρ τὸν Μιθριδάτη ὅτι ἀπὸ μικρὸς ἔπαυνε δηλητήρια, στὴν τροφὴ καὶ τὸ σινηθὶς τόσο πολὺ, ποὺ ὅταν χραιδάσθηκε νὰ πάρῃ δηλητήριο, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, δὲν ἔκαμε χρῆσιν. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸν ἁμαρτωλὸ, ὅταν ἡ ἁμαρτία γίνεται δευτέρω φύσις, μεταχειρίζεται χωρὶς ὄρεξιν τὰ Μυστήρια.

• Κάποτε λέγονται οἱ δῆμιον συνέλαβαν ἑνα νεαρὸ κλέπτην καὶ ἐτοιμάζονταν νὰ τὸν κρεμάσουν. Παρακάλεισε τότε τοὺς δῆμιους νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ πληρώσῃ τὴν μῆτερα του. Πράγματι τὸν ἀφῆσαν οἱ δῆμιον, νομίζοντες ὅτι δὴ τὴν ἀποσιπᾷ γιὰ τελευταία φορὰ. Ὅμως ὁ κλέπτης πρὸς ἐκπλήξιν δὸν πληρώσῃ τὴν μῆτέρα καὶ προσποιούμενος ὅθῃεν ὅτι δὴ ἔλεγε κάτι στὸ αὐτὴ τῆς μητέρας, τὸ ἀπαίτει καὶ τὸ κόδει μετὰ τὰ δόντια του. Μετὰ εἶπε σὲ ὅλους ὅσους ἦταν ἐκεῖ: «Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου μου, αὐτὴ καὶ ὅλης τῆς κακίας μου. Διότι ἀν μοὺ ἔκοβε τὴν συνήθειαν, τὴν ὁποία εἶχα ἀπὸ μικροῦ νὰ κλέβω τῖς πινακίδες τῶν συμμαθητῶν μου, δὲν δὴ εἶχα φτάσει τώρα σὲ αὐτὴ τὴν συμφορὰ».

• Ὁ φιλόσοφος Πλάτων βλέποντας ἑνα φίλο του νὰ τοῦ κλέβῃ ἑνα κούριον, ἄρχισε νὰ τὸν βρίζῃ πολὺ σκληρὰ. Τότε τοῦ λέγει ὁ φίλος του: «Πιά εἶνα τόσο μικρὸν πρᾶγμα με βρίζεις τόσο πολὺ;». Ὁ Πλάτων τὸν ἀπαντᾷ: «Ἀλλὰ τὸ γ' ἔθος οὐ μικρόν». Μικρὸ εἶναι τὸ ἀμάρτημά σου, φίλε μου, ἀλλὰ ἡ συνήθειά ποὺ τὸ κάνεις δὲν εἶναι μικρὴ. Δηλαδή, μπορεῖ νὰ εἶναι μικρὴ ἡ ἁμαρτία, ἀλλὰ ἡ συνήθεια θανατηφόρος.

• Πῶς δὰ γιатρέψουμε τὴν κακὴ συνήθειά; Διαβάζουμε στὸ Πεντηκοστάριο:

Πρῶτα, πρῶτα τρέξε στὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ. Ρωτᾷ ὁ Κύριος: «Θέλεις ὕγιη γενέσθαι;» (Ἰω. ε' 6). Πρέπει οἱ ἴδιοι νὰ τὸ θέλουμε καὶ νὰ καταφυγομε στὸν Θεό.

Δευτέρου, ἡ ἐπιθυμία μας καὶ ἀγάπῃ στὰ ἀντίθετα τῆς συνήθειας· π.χ. θέλεις νὰ κόψῃς τὴν συνήθειαν τῆς μέθης καὶ τῆς πολυκαρίας, κατέρηγε στὴν νηστεία. Θέλεις νὰ κόψῃς τὰ σαρκὰ, πορνείες, μοιχεῖες; Ζήτησε νὰ ἀποκτήσῃς τὴν καθαρότητα τῆς παρνερίας τῶν Ἀγγέλων. Θέλεις νὰ ἀποφύγῃς τὴν μνησκαικὰ καὶ τὴν ἔχθρα; Ἀγάπησε τὴν ἀμνησκαικὰ καὶ τὴν ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ. Σὲ κυριεῖαι ἡ ἀλᾳγνεία, ἡ υπερηφάνεια; Ἀγάπησε τὴν ταπεινοφροσύνην τοῦ Δεσπότη σου Χριστοῦ. Πιά δλα τὰ πᾶθῃ ὑπάρχει καὶ τὸ ἀντίδοτο: Τὸ Εὐαγγέλιό μας.

Καὶ τρίτον, ἡ παντελής καθυπόταξιν τοῦ σώματος, ποὺ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ νικήσῃ, στὸν ἐσταυρωμένον Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία τὸν ζῶν.

ρέμβουν γιὰ νὰ ἀποτρέψουν τῖς ἀποδομητικὲς γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἀλλαγές ποὺ προ-ῶθεῖ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας.

3) Τοὺς πνευματικὸς ἀνθρώπους καὶ τὰ σωματεία, ποὺ στήριζον ἀγωνιστικὰ τῖς παραδόσεις ποὺ συνιστοῦν τῖς πνευματικὰς δομὲς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δὲ ἀνίσταται, ΕΛΛΗΝΙΚΑ, στὴ σχεδιαζόμενῃ -ἐμπρακτῇ πλέον- πολιτισμικῇ ἀλλοίωσιν τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν νέων τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἡ φθορὰ ἡ ἡ κατάρρησιν τῶν πνευματικῶν μᾶς διαφωρῶν καὶ ἰδι-απεροτήτων, ὡς λαοὺ καὶ ὡς ἔθνους, ποὺ κρατήθηκαν διαχρο-νικά ἐκὺς τώρα, μέσῳ τῶσαν καὶ ποικίλων ἀντιρροτήτων καὶ ἀγώνων ἀλλὰ καὶ μέσα ἀπὸ τὴν παιδεία τῶν νέων, δὲ ἔχει ὡς συνέπτεῖα τὴν μελλοντικὴ ὑπόστασιν μᾶς σὲ ἑνα παλαιοποιούμενο, πολιτισμικὰ καὶ θρησκευτικὰ, παγκοσμιοποιημένο μόρφωμα. Τα πνευματικὰ σινύρια τῆς Χώρας μᾶς θεωροῦνται πάντοτε καὶ θεωροῦνται καὶ σήμερὰ ἰσότη-μα μετὰ ἑδαφικά καὶ τὰ θαλάσσια καὶ, ἐπομένως, ἡ ὀρθὴ διαπαιδαγ-γοσῇ τῆς νεότητος, μαζὶ μετὰ τῇ λαϊκῇ ἀμυνα, ἀνίστασσι καὶ ἐπαγρύπνησιν, θεωροῦνται ἀναγκαῖα παρά-γοντες, προκειμένου νὰ μὴ ἐπιέλῃ ἡ πνευματικὴ ἄλωση τῆς Χώρας μᾶς με ὅ,τι αὐτὸ συνεπαγέται γιὰ τὴν ἀνεξαρτήτητα καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς.

4) Τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ νὰ ἀντιδρά-σῃ δυναμικὰ καὶ μετὰ νόμιμο τρόπο ἀπέναντι στὴν ἰδεολογητικὴ ἐπίθεσιν ποὺ ἀπορκαλύπτεται καὶ ἀνεδιοσταί, πλῆον, ὕφισταται, ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ Παιδείας, ἡ πνευματι-κὴ, ἱστορικὴ καὶ πολιτισμικὴ κληρο-νομιά τῆς Χώρας μᾶς».

Τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ νὰ ἀντιδρά-σῃ δυναμικὰ καὶ μετὰ νόμιμο τρόπο ἀπέναντι στὴν ἰδεολογητικὴ ἐπίθεσιν ποὺ ἀπορκαλύπτεται καὶ ἀνεδιοσταί, πλῆον, ὕφισταται, ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ Παιδείας, ἡ πνευματι-κὴ, ἱστορικὴ καὶ πολιτισμικὴ κληρο-νομιά τῆς Χώρας μᾶς».

Τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ νὰ ἀντιδρά-σῃ δυναμικὰ καὶ μετὰ νόμιμο τρόπο ἀπέναντι στὴν ἰδεολογητικὴ ἐπίθεσιν ποὺ ἀπορκαλύπτεται καὶ ἀνεδιοσταί, πλῆον, ὕφισταται, ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ Παιδείας, ἡ πνευματι-κὴ, ἱστορικὴ καὶ πολιτισμικὴ κληρο-νομιά τῆς Χώρας μᾶς».

Ἡ ΠΕΘ δὲν συμμετέχει εἰς τὸν προσχηματικὸν διάλογον διὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Ἀνοικτὴ ἀπαντικτικὴ ἐπιστολή τῆς ΠΕΘ πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἰνστιτούτου Ἑκπαιδευτικῆς Πολι-τικῆς (ΙΕΠ).

Κύριε Πρόεδρε, τοῦ ΙΕΠ,

Μὲ τὴν ἀπὸ 10/5/2016 Πρόσκλη-σῆ σας, καλεῖτε τὴν Πανελλήνιαν Ἑνώσει Θεολόγων (ΠΕΘ) σὲ συν-άντησιν μετὰ τὴν Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἰνστι-τούτου Ἑκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς (ΙΕΠ), γιὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ περιεχο-μένου καὶ τὴν ἀναβέβησιν τοῦ μα-θηματος τῶν Θρησκευτικῶν στὴν Πρωτοβάθμια καὶ Δευτεροβάθμια Ἑκπαίδευσιν.

Ἀπαντώντας στὴν Πρόσκλησιν σας, οἱς γνωρίζουμε τὰ κάτωθι:

1) Ἐνὰς διάλογος, προκειμένου νὰ εἶναι ἀντικειμενικός, οὐσιαστικός καὶ νὰ ἐγγυᾶται τὴν ἀποτελεσματικό-τητα, μετὰ σεβασμὸ σὲ ὅλους τοὺς συμμετέχοντες, προϋποθέτει ἑνα συγκεκριμένο πλαίσιο ἀπὸ μὲνῃτικὴ βάση. Δυστυχῶς, ὅμως, σύμφωνα με ὅ,τι διαπιστώσαμε μελὴ τῆς ΠΕΘ, ποὺ συμμετείχαν στὴν θεωρούμενη ἀπὸ αὐτὴ συζήτηση καὶ διαβούλευ-σιν, ἡ ὑπὸ τὴν προεδρία σας συστα-θεῖσα Ἐπιτροπὴ, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Παιδείας, δὲν συ-ζητεῖ καμία ἄλλη πρότασιν γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, πέραν τῶν πολυθροσκαικῶν - πολυθε-ιστικῶν πιλοτικῶν Προγραμμάτων Σπουδῶν...

2) Ἡ ΠΕΘ, ὅπως γνωρίζετε, ἔχει ζήτησι ἐνγράφως καὶ ἀπολογημένα ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ (σχετ. ἔγγραφο, ἀρ. Πρωτ. 51, 7/4/2016), τὴν ἐξέρι-ση (5) πέντε μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΙΕΠ γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρη-σκευτικῶν, ἐπειδὴ παραβιάζεται ἡ ἀρχὴ τῆς ἀμεροληψίας. Τὸ ἀπῆμα μᾶς αὐτὸ, μέχρι σήμερ, δὲν ἔχει εἰσακουσθεῖ οὔτε κἂν ἔχει ἀπαντηθεῖ.

3) Ἡ ΠΕΘ, ἐπίσης, ἔχει ζήτησι ἐνγράφως καὶ ἀπολογημένα ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ (σχετ. ἔγγραφο, ἀρ. Πρωτ. 61, 18/4/2016), τὴν παρσίρη-σιν συγκεκριμένου Σχολικοῦ Συμ-βουλίου, ποὺ ἀναγράφεται σὲ δημοσί-ευμα ἐφημερίδος...

4) Ἡ ΠΕΘ σᾶς ἔχει ἐνημερώσει ἐπανεπιληθύνοντες τὸν παρελθὸν ὅτι ἐκπρωσιπεῖ τὴ συντριπτικὴ πλει-οψηφία τοῦ θεολογικοῦ κόσμου στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ, παρ' ὅλα αὐτὰ, δὲν συμμετέχει καὶ δὲν κλέβητε ποτε νὰ συμμετάσχῃ, παρὰ τὰ διαρκὴ αἰτημᾶτα τῆς περὶ αὐτοῦ, σὲ καμία ἐπιτροπὴ διαλόγου...

Ὅς ἐκ τούτων σὰς δηλώνουμε ὅτι: Σὰς διδασκαλίας ποὺ τῖς ἦρῃ ἐλημμέ-νες ἀποφάσεις σας γιὰ τὸ μάθημα, ποὺ βρίσκονται σὲ Εὐθεία ἀντίθεσιν μετὰ τῇ βουλήσιν τῆς συντριπτικῆς πλειονοψηφίας τοῦ θεολογικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ κόσμου ἀλλὰ καὶ τοῦ συνόλου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καθὼς ἐπίσης καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγμα-τος, ποὺ Ἑκπαιδευτικὸν Νόμον 1568/1985, τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐκπαιρέτας καὶ τῶν διοικητικῶν Δι-καστηρίων, θὰ τῖς ἀντιπαλέσουμε μετὰ κάθε νόμιμο τρόπο».

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΞΕΔΙΨΑΣΜΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Ἀδελφοί μου ἐν Κυρίῳ.

Ἡ πέμπτη Κυριακὴ ἀπὸ τὸ Πάσχα σήμερ, «ἡ τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτή», ἐν ἣ ὁ Χριστὸς Μεσσιαν ἐαυτὸν ὠμολόγει καὶ ἡ Αγία μᾶς Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν Ἱερὴ μνήμην τῶν Ἀγίων Θεοδοσίας, Ἀνδρέου, Ἰωάν-νου καὶ Ὑπομονῆς.

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ Ἀνάγνωσμα, ποὺ περιεχεῖ τὸν σωτήριο διάλογον τοῦ Κυρίου μᾶς Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν Σαμαρείτιδα, γίνεται λό-γος γιὰ τὴν ἀληθινὴ ἡατρεία τοῦ Θεοῦ, τὴν «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» προσκύνησιν τοῦ εὐλογητοῦ Θεοῦ, τὸ πνευματικὸ ἐξιδίωσμμα τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς Θείας Χάριτος, τὴν ἀποκάλυψιν τῶν προσω-πικῶν δεδομένων τῆς Σαμαρείτιδος ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ, τὴν φαν-νέρωσιν τοῦ ὡς τοῦ ἐρχομένου Μεσσία, τὸν εὐαγγελισμόν τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ ἀπὸ τὴν Σαμαρείτιδα στοὺς συμπολίτες τῆς τὸν διάλογον τοῦ Κυρίου μᾶς μετὰ Μαθητῆς τὸν τὴν πίστι καὶ προσέλευσιν πολλῶν Σαμαρειτῶν στὸν Θεὸ Διδάσκαλο, τὸν ὁποῖο παρεδόχεθσαν ὡς Σω-τήρα Χριστὸ καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ μείνῃ κοντὰ τους.

Ἡ αἴτησις νεοῦ ἀπὸ τὴν γυναικὰ τῆς Σαμαρείτας δὲν σημαίνει, κατὰ τὸν ἅγιον Κύριολο Ἀλεξανδρείας, ὅτι ὁ Κύριος προσετοιπεῖτο τὸν διμα-σμένον καὶ ὅτι ζητούσε νερὸ χωρὶς νὰ διψᾷ. Ὁ Μέγας Βασίλειος ἀπο-φαινεταὶ ὅτι «*εἶναι φωνὴ τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία πραγματύνει τὴν σωμα-τικὴν χρεία. Ἀν καὶ ὁ Ἰησοῦς ποῦ ζήτουσε νερὸ δὲν ἦταν σάρκα ἀμυ-χλῇ, ἀλλὰ θεοπότης ποῦ χρησιμοποιοῦσε (μετὰ τὴν ὑποστατικὴν ἐνσταὶ τῶν δύο φύσεων) τὴν ἐμφυγὴν ἀνθρώπινην σάρκα*».

Ἀλλὰ τὸ ὅτι, λόγῳ τῶν κόπῳ καὶ τοῦ καύσινου τοῦ μεσημεριοῦ, πραγματικὰ διψοῦσε καὶ ζητοῦσε νὰ χορτάσῃ τὴ δίψα Του, δὲν ἀπο-κλείει, κατὰ τὸν ἐκκλησιαστικὸ ἐρμηνεὺτὴν Εὐθύμιο Ζιγαβρίνῳ, ὅτι ζή-τησε νερὸ κατὰ θεὰ οἰκονομία «*ἵνα ἐσαφωρμῇ τῇ γυκαικὶ διαλεχθῇ*», γιὰ νὰ ἀνοίξῃ δηλαδὴ διάλογον με αὐτὴ τὴν καλὴ ἀφορμὴ μετὰ τὴν Σα-μαρείτιδα. Καί, κατὰ τὸν ἅγιον Κύριολο, «*ἀφοῦ χειρίζονταν τὸν εὐθὺ λό-γῳ τῆς Θείας διδασκαλίας, ἀπὸ τὰ πράγματα ποὺ εἶχε στὰ χεῖρια Του ἐμπροσθοποιοῦσε τὴν διδάξιν καὶ συνομιλία του μετὰ τὴν γυναικὰ ἐκεί-νῃ*».

Ἴδε πῶς ἡ Θεία Πρόνοια πραγματοποιεῖ ἐνδόξους σκοποὺς διὰ τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὅλως τυχαία, σχολιάζει ὁ σύγχρονος σπουδαστὸς ἐκκλησιαστικῶς ἐρμηνευτῆς ἀειμνήστου Πανευστιατικῶς διδασκαλῶς Παναγιώτης Τρεμπέας. Ἡ αἰώνιασις τῆς γυναικὸς ταύ-της εἰς τὸ φέρει μὲς ὑπενθυμίζει τῖς ἱστορίες τῆς Ρεβέκκας, τῆς Ραχλὴ καὶ τῶν θυγατέρων τοῦ Ἰσθὸρ, ποὺ ἐλαβὸν συζύγους, καλοὺς συζύ-γους, ὅπως ἦταν ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακὼβ καὶ ὁ Μωϋσῆς με συναντήσας πλῆθινον φρέατος. Με ποῖὸ τρόπο ἡ χάρις, ἡ ὁποία προπαρασκευάζει τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ὀδηγεῖ τοὺς καλεσμένους ἀπροσδόκητα στὰ μέσα τῆς σωτηρίας. Ἀρχισὲ ὁ Κύριος με ἑνα κοινὸ καὶ συννηθι-σμένο ἀπῆμα καὶ ἀνύμνωσε βασιμῆδον τὴν γυναικὰ σὲ ἀνωτέρη σφα-ῖρα συζητήσεως. Θεία μέθοδος καὶ τέχνη, τὴν ὁποία ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦς τοῦ Κυρίου μᾶς πρέπει νὰ μάθῃ ἀπὸ τὰ ζεῖλι τὸν (ἐαυτοῦ) Διδασκάλου νὰ χρησιμοποιεῖ καὶ αὐτός. Ὁ Κύριος θέτει τὸν Θεὸν τὸν εἰς τὴν θέσιν τοῦ αἰτούντος. Ἦθελε νὰ ἀνοίξῃ ὁδοὺν πρὸς τὴν καρδίᾳ τῆς Σαμαρείτιδος, διὰ νὰ τὴν ἐλεήσῃ. Καὶ δι' αὐτὸ ἐγνώρι-ζε, ὅτι σὸν χαμηλότερα συγκατέβαινε αὐτός, τόσο βεβαίωτερ ἦταν ἡ προσεγγίσις Του πρὸς τὴν ψυχὴν τῆς.

Καὶ μετὰ τὴ θεία καὶ παιδαγωγικὴ αὐτὴ μέθοδο ἐπέτυχε ὁ Θεός Λυ-τρωτῆς μᾶς νὰ τῖς μεταβώσῃ καὶ μεταγνήσῃ τὸ «ὕδωρ τὸ ζῶον». Ὁ ἅγιος Κύριολος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας παρατηρεῖ ὅτι «*ὕδωρ ζῶν ἀποκαλεῖ ὁ Κύριος τὴν ζωοποιὸν δόξαν τοῦ Αγίου Πνεύματος, μετὰ τὴν ὁποία καὶ μόνῃ ἡ ἀνθρωπότητα... ἐρηρᾷ πλῆον καὶ ἄγονη ἀπὸ κά-θε ἀρετῇ... ἀφοῦ πίνῃ τὴν ζωοποιοὺ χάρι, μετὰ πολλὰς ἰδέες ἀνάθων πε-ρικοσμεῖται*». «*Γατί, προσθετεῖ ὁ ἱερὸς Θεοφύλακτος, ἡ χάρις τοῦ Αγί-ου Πνεύματος ἐργάζεται (καὶ καθιστᾷ) τὴν ψυχὴν ἀεικίνητην πρὸς τὸ ἀνα-θῶν, χαρίζοντάς τῃς πνευματικὴς ἀναβάσεως*».

Στὴ συνέχεια δὲ ἀναιτέρωμε σὲ μία ὀδικαὴ μορφοὶ τοῦ Ρωσικοῦ Γερωνικοῦ τὸν στάρτες Λεωνίδα τῆς Ὀππια, καὶ νὰ θαυμάσωμε τὸ ἀνεθὰ ἀποτελέσμματις τῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας καὶ ἐπαρσῆς του μετὰ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, τοῦ λυτρωτικοῦ διαλόγου ποὺ ἔκανε μετὰς δι-ψασμένες ψυχῆς ποὺ τὸν ἐπλησίαζαν.

Στὸ κελὶ τοῦ στάρτες Λεωνίδα τῆς Ὀππια ἐβλέπεται κανεῖς ἀληθινὴ ὑπακοή. Ὅλοι εἶχαν προθυμία νὰ τοῦ δασπαρῶνται τὰ πόδια.

Ἐνὰς ἀρρωστιατὸς νεαρὸς (ὁ μετέπειτα ἅγιος Ἰγνάτιος Μπριαν-ταϊνίνωφ), πηλὴνμύοντος καὶ περιφρονήμονος ἀπὸ τὸν κόσμον, νονα-πιστὸς μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Γέροντα, ἀρνίσταν νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ: Ἐνας παλιὸς στρατιωτικός, ὁ Ἀλέξιος Ἰβάνοβιτς, ποὺ εἶχε ὑπηρετήσει στὸν πόλεμον τοῦ 1812, τώρα πάλι τῖς διαταγὰς ἐνὸς ἐξ ἰσού ἐμπειροῦ στρατηγοῦ ἐμαχόταν ἐναντίν τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν. Καὶ ἔλαμπε τὸ χιονόλευκο κεφάλι ἐνὸς γέροντα, τοῦ στάρτες Μακα-ρίου, ποὺ ἀναγνώνοντες στὸν εαυτοῦ τοῦ ἐλαμψί πείρας στὴ μονα-χικὴ ζωῇ, ἦθελε νὰ μάθῃ «τὸ πνευματικὸ ἀληθρίνο» κοντὰ στὸν π. Λεωνίδα, καίτοι ὅλος ὁ κόσμος εἶχε τὸν π. Μακάριο ὡς μεγάλο διδά-σκαλο τῆς πνευματικῆς ζωῆς!

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη του Maastricht 1992: Τί υπέγραψεν ή Έλλας και ποίας άλλαγας υπέστη εξ αίτίας αυτής της υπογραφής

17ον Φασισμός: Ο Εύρωπαικός “πολιτισμός”

Σημαντική διευκρίνιση: Ή μελέτη με τόν γενικό τίτλο «Η Συνθήκη του Maastricht 1992: Τί υπέγραψεν ή Έλλας και ποίας άλλαγας υπέστη εξαιτίας αυτής της υπογραφής» αποτελείται από μία σειρά άρθρων, που έχουν, όμως, και αυτότέλεια, αφού κάθε άρθρο αυτής της μελέτης επικεντρώνεται σε συγκεκριμένο ζήτημα, που προκύπτει από την Συνθήκη.

Στό άρθρο 127, του 3ου Κεφαλαίου της Συνθήκης του Maastricht, με τόν τίτλο «**Παιδεία, επαγγελματική εκπαίδευση και νεολαία**» οι έμπνευστές της Εύρω-παικής Ένώσεως περιγράφουν με λεπτομέρεια την νο-στορπία, που επιθυμούν να διέπει τους Εύρωπαικούς επαγγελματίες.

«1. Η Κοινότητα εφαρμόζει πολιτική επαγγελματικής εκπαίδευσης, ή οποία στηρίζει και συμπληρώνει τις δράσεις των κρατών μελών, σεβόμενη ταυτόχρονα πλήρως την αρμοδιότητα των κρατών μελών για τόν περιεχόμενο και την οργάνωση της επαγγελματικής εκπαίδευσης».

Οι ιδρυτές της Εύρωπαικής Ένωσης ούδέποτε απο-σφηνίσαν τόν τί έννοούν με τόν ...ασαφή όρισμό τού “σεβασμού”. Συχνά-πυκνά οι Εύρωπαικές διατάξεις αφού όρίσουν κάτι, συμπληρώνουν –για να “ρίξουν στήχη στα μάτια”– πώς αυτό όρίζεται με σεβασμό στην υφιστάμενη κατάσταση των κρατών-μελών.

Ώστόσο, αυτό δέν είναι άλλως. Σήμερα οι Εύρωπα-ίοι (και) στόν επαγγελματικό τομέα, έχουν **άλλοιωσεϊ σημαντικά** τις δραστηριότητες, σε όλα τα κράτη μέλ.Οι **επιδοτήσεις**, που δίδονται από τήν Εύρωπαική Ένωση, αλλά και οι **τεχνητά διαμορφωμένες οικο-νομικές συνθήκες**, που επικρατούν στά κράτη-μέλη, **οριοθετούν σαφώς τόν πώς πρέπει να κινηθεί ή επαγγελματική αγορά**. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ή Πατρίδα μας, όπου ή βιομηχανία έχει καταστρα-φεί πλήρως, ή γεωργία τελεί υπό πλήρη περιορισμό και καθοδήγηση και τόν μόνο, που εύνοείται είναι ή πα-ροχή τούριστικών υπηρεσιών και αυτές υπό Εύρωπαί-κούς Όρους.

Στήν συνέχεια ή Συνθήκη περιγράφει τού γιατί είναι απαραίτητη ή Εύρωπαική επαγγελματική Παιδεία: «2. Ή δράση της Κοινότητας έχει ως στόχο:

> να διευκολύνει τήν προσαρμογή στις μεταλ-λαγές της βιομηχανίας, ιδίως μέσω της επαγγελμα-τικής εκπαίδευσης και τού επαγγελματικού αναπροσα-τολισμού,

> να βελτώνει τήν αρχική επαγγελματική εκπαίδε-υση και τή συνεχή κατάρτιση, για να διευκολύνει ή **επαγγελματική ένταξη και επανένταξη στην αγορά της εργασίας**,

> να διευκολύνει τήν πρόσβαση στην επαγγελματική εκπαίδευση και τήν ενίσχυση της κινητικότητας των εκπαιδευμένων και των εκπαιδευομένων και ιδίως των νέων,

> να τονώνει τή συνεργασία μεταξύ εκπαιδευτικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων στόν τομέα της κατάρτι-σης,

> να αναπτύσσει τήν ανταλλαγή πληροφοριών και έμπειριών για τιά κοινά προβλήματα τών συστημάτων κατάρτισης των κρατών μελών».

Η αλήθεια, **που είναι καλά κρυμμένη** μέσα από αυτό τόν “ευχολόγιο” της καλής συνεργασίας, είναι τόν όπι οι Εύρωπαιοί επιθυμούν να όρίσουν **τό πώς και τόν πού** θα υπάρχει ή βιομηχανία, θέλουν να έχουν τόν απόλυτο έλεγχο, ώστε **να μεταβάλλουν τις αγορές εργασίας σε ό,τι αφορά στό έμψυχο δυναμικό** και κυρίως να μπορούν **να καλλιεργούν τις συνθήκες εκείνες, που επιτρέπουν τήν εσωτερική μετανά-στευση των επαγγελματιών, κυρίως των νέων**, στίς χώρες, που οι ίδιοι επιθυμούν. **Με ένα λόγο θέ-λουν να ελέγχουν όσο τόν δυνατόν μεγαλύτερο μέ-ρος της ζωής των Κρατών και τών Πολιτών τους. Νά κυριαρχήσουν στην Παγκόσμια ζωή!**

Μήπως ή Χώρα μας δεν είναι ένα από τα θύματα αυτής της διάταξης της Συνθήκης του Maastricht; **Η μετανάστευση των νέων και των πτυχιούχων της Ελλάδας δεν είναι ένα δεινό αποτέλεσμα των τεχ-νητά διαμορφωμένων άθλιων οικονομικών συν-θηκών τού τόπου; Και όμως!** Όπως βλέπουμε, αυτό είχε προδιαγραφεί και προχεχόδιαστεί! Οι Έλλη-νες πολιτικοί, που υπόγραψαν και ψήφισαν τήν Συνθή-κη **γνώριζαν με λεπτομέρεια** τόν πού οδηγούσαν τόν τόπο!

Ο φασισμός και ό απολυταρχισμός, που διέπει τήν Εύρωπαική Ένωση φαίνεται καθαρά στό κλείσι-μο τού άρθρου:

«3. Η Κοινότητα και τα κράτη μέλη εύνοούν ή συ-νεργασία με τις τρίτες χώρες και τούς αρμόδιους διε-

Άνεπιθύμητος ή είκόν του Χριστού εις τήν είσοδον της Θεολογικής Σχολής Θεσσαλονίκης;

Σε σίριאל κατά τήν κοινή έκφραση, δηλαδή σε υπόθεση που απάραδεκτα χρονίζει και προκαλεί συνεχώς νέα επεισόδια, εξέλισσεται τόν θέμα της μεταφοράς της είκo-νας τού Χριστού από τήν είσοδο της Θεολογικής Σχολής Θεσσαλονίκης.

Τό θέμα προκάλεσε ή μονομερής και αυθαίρετη ενέρ-γεια τού Κοσμητόρος της Σχολής κ. Μιλτιάδη Κωνσταντί-νου να μεταφέρει στόν 4ο όροφο τόν ώραιο σκαλιστό προσ-κυνητάρι με τήν εικόνα τού Χριστού, που κοσμούσε τήν είσοδο της Σχολής.

Η εικόνα είχε τοποθετηθεί εκεί με απόφαση της Κο-σμητείας, κοσμούσε τόν χώρο είσοδου τού οικοδομήμα-τος και ήταν δηλνική τού χαρακτηρισμού και τού περιεχομέ-νου των σπουδών της Σχολής. Δήλωνε στούς εισερχόμε-νους όπi είναι Ορθόδοξος Θεολογική Σχολή. Ήταν τόν πλέον φυσικό και ταιριαστό στολίδι της.

Όμως κάποιος δέν τήν έβλεπαν με καλό μάτι. Κά δημι-ούργησαν θέμα. Τελικά ήρθε ό κ. Κωνσταντίνου και απο-φάσισε μόνος τού τή μεταφορά της είκoνας στόν... 4ο όροφο. Καλά πού δέν τήν έβαλε στό υπόγειο της Σχολής; Αλλά και εκεί δέν θα χωρούσε, γιατί εδώ και χρόνια τώρα τόν υπόγειο είναι χώρος προσευχής τών... μουσουλμά-νων.

Η ενέργεια τού κοσμητόρος προκάλεσε τήν αντίδραση τού καθηγητού και πρώην Κοσμητόρος της Σχολής κ. Μι-χαήλ Τρίτου, ό όποιος σε γραπτή διαμαρτυρία τού πρós τόν Πρόεδρο τού Τμήματος Παιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας τονίεα μεταξύ άλλων πώς «Η Ορθόδοξη είκο-να τού άρχηγού της πίστeweς μας είναι τόν σήμα κατατεθέν και τόν σημείο αναφοράς για μία Ορθόδοξη Θεολογική Σχολή. Τς εξ τούτου πρέπει να βρίσκεται σε περίπτωση θέ-σης, για να δίνει τήν ορθόδοξη μαρτυρία της...».

Απαντώντας ό κ. Κοσμητόρος στίς εναντίον τού κατη-γορίας για τή μεταφορά της είκoνας στόν 4ο όροφο, έκανε λόγο για «εμπρησμό της Σχολής». Όπως όμως εύστο-χα παρατήρησε ό Γενικός Γραμματέας της Πανελληνίου Εννώσεως Θεολόγων κ. Παν. Τσαγκάρης «Εκπλητσει διασφάρασε ή αναφορά τού Κοσμητόρα σε «εμπρησμό της Σχολής», ό όποιος πραγματοποιείται μεταξύ άλλων και με τήν μετακίνηση της είκoνας τού Χριστού». Χαρα-κτηρίζει δε ό κ. Τσαγκάρης τήν ενέργεια τού Κοσμητόρος

θνεής οργανισμούς σε θέματα επαγγελματικής εκπαί-δευσης.

4. Τό Συμβούλιο, αποφασίζοντας με τή διαδικασία τού άρθρου 189f και μετά από διαβούλευση με τήν Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, θεσπίζει μέτρα, για να συμβάλει στην υλοποίηση τών στόχων που ανα-φέρονται στό παρόν άρθρο, **χωρίς να έναρμονίζει τις νομοθετικές και κανονιστικές διατάξεις των κρατών μελών».**

Οι Εύρωπαιοί δίνουν μεγάλη σημασία στην διαμόρ-φωση των επαγγελματικών συνθηκών και γι’ αυτό είναι παράδοξο, πού διαβάζουμε πώς τόν νέο Εύρωπαικό καθεστώς δέν χρeάζεται **«να έναρμονίζει τις νομοθε-τικές και κανονιστικές διατάξεις των κρατών μελών»**, πράγμα τού όποιο καταργεί τούς επαγγελματι-κούς προγραμματισμούς κάθε Κράτους και τούς υπο-τάσσει σε κάτι επιβεβλημένο από τόν Γενικό Διευθυντή-ριο της Εύρωπαικής Ένώσεως. Προτεραιότητα, δηλα-δή, έχει **τό συμφέρον της Ένώσεως και όχι τού κράτους μέλους**, πού τήν αποτελεί! Τότε πού είναι τόν κίνητρο στά κράτη προκειμένου να επιθυμούν τήν Εύρωπαική Ένωση;

Τό άρθρο 128, τού 9ου (ΙΧ) Τίτλου της Συνθήκης τού Maastricht, με τόν τίτλο «Πολιτισμός» οριοθετούν-ται με σαφήνεια **οι πραγματικές προθέσεις** των έμπνευστών της Εύρωπαικής Ένώσεως σε ό,τι αφορά (και) στόν Εύρωπαικό πολιτισμό.

«1. Η Κοινότητα συμβάλλει στην ανάπτυξη των πολ-ιτισμών των κρατών μελών και σεβεται τήν εθνική και περιφερειακή πολυμορφία τους, ενώ ταυτόχρονα προ-βάλλει τήν κοινή πολιτιστική κληρονομιά.

2. Η δράση της Κοινότητας αποσκοπεί στην ενάθρ-υση της συνεργασίας μεταξύ κρατών μελών και, άν αυτό είναι αναγκαίο, υποστηρίζει και συμπληρώνει τή δράση τους στούς εξής τομείς:

• βελτίωση της γνώσης και της διάδοσης τού **πο-λιτισμού και της ιστορίας των ευρωπαϊκών λαών**,

• διατήρηση και προστασία της **πολιτιστικής κλη-ρονομιάς ευρωπαϊκήςς σημασίας**,

• μη έμπορικές πολιτιστικές ανταλλαγές,

• καλλιτεχνική και λογοτεχνική δημιουργία, συμπερι-λαμβανομένου τού όπτικοακουστικού τομέα.

3. Η Κοινότητα και τα κράτη μέλη εύνοούν τή συνερ-γασία με τις τρίτες χώρες και τούς αρμόδιους διεθνείς οργανισμούς στόν πολιτιστικό τομέα, και ειδικότερα με τόν Συμβούλιο της Ευρώπης.

4. Η Κοινότητα λαμβάνει υπόψη της τις πολιτιστικές πτυχές, όταν αναλαμβάνει δράση δυνάμει άλλων δια-τάξεων της παρούσας συνθήκης.

5. Για να συμβάλει στην υλοποίηση τών στόχων τού παρόντος άρθρου, τού Συμβούλιο:

αποφασίζοντας με τή διαδικασία τού άρθρου 189B και μετά από διαβούλευση με τήν Επιτροπή τών Περι-φερειών, θεσπίζει δράσεις ενθάρρυνσης, **χωρίς να έναρμονίζει τις νομοθετικές και κανονιστικές δια-τάξεις των κρατών μελών**. Τό Συμβούλιο αποφασίζει όμοφωνα σύμφωνα με τή διαδικασία πού προβλέπεται στό άρθρο 189 B, αποφασίζοντας όμοφωνα προτά-σει της Επιτροπής, διατυπώνει συστάσεις».

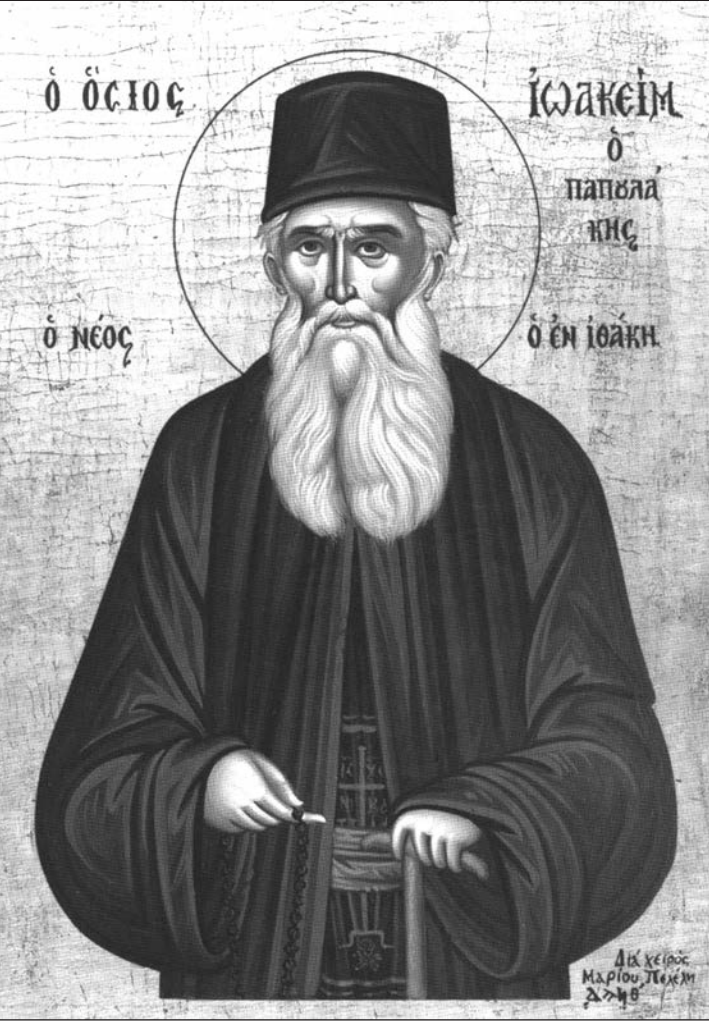
Και αυτό τόν άρθρο είναι καθοριστικής σημασίας για τήν Εύρωπαική Ένωση και για αυτό υπάρχει και πάλι ή πρόβλεψη πώς οι διατάξεις τού ισχύουν **«χωρίς να έναρμονίζει τις νομοθετικές και κανονιστικές δια-τάξεις των κρατών μελών»**. Δέν θα ήταν, άλλωστε, δυνατόν να επιτευχθεί ή **«γνώση και διάδοση τού πολιτισμού και της ιστορίας των ευρωπαϊκών λαών»**, όπως θέλουν να τήν παρουσιάσουν **οι παρα-χάρακτες της Ιστορίας και τού πολιτισμού των λαών, ιδρυτές της Εύρωπαικής Ένώσεως**.

Ή «**πολιτιστική κληρονομιά ευρωπαϊκής σημα-σίας**», που έπισημαίνει ή Συνθήκη, αφορά σε μία Εύρωπική χωρίς λοαγραφικά στοιχεία, χωρίς τις τοπικές παραδόσεις και κυρίως χωρίς ιδανικά και αξίες. Η οικουμενιστική παγκόσμια διακυβέρνηση, που υπηρ-τείται πιστά από τούς ιδρυτές και διαχειριστές της Εύρωπαικής Ένώσεως, έπιθυμεί διακασμό τήν “πολι-τοποίηση” των λαών έτσι ώστε να καταστεί ακόμα πιο εύκολο τόν έργο της διακυβερνητικής τους από μία παγκόσμια κυβέρνηση. Ηγήτες αυτό δέν ζήτουν σημε-ρα όλοι οι λεγόμενοι “ηγέτες”, πού δέν είναι τίποτε άλλο παρά πεθιμένα όργανα και μαριονέτες «που άρχοντος τού αιώνας τούτου».

Πρόκειται για ένα πολύ καλά μελετημένο σχέδιο και ακόμα πού προσεκτικά έφαρμακμένο, πού **ωστόσο στηρίχθηκε στην προδοσία των πολικών**. Δέν θα είχε υπογραφεί μία τέτοια Συνθήκη, εάν τήν Πατρίδα μας εκπροσωπούσαν και εξέφραζαν πολιτικοί, πού πρωτίστως είχαν φόβο Θεού, αλλά και στοιχειώδη αντίληψη στόν τόπο!

ΟΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜ Ο ΙΩΑΚΗΣΙΟΣ

Τήν 23ην Μαΐου ή Εκκλησία μας τιμά τήν μνήμην του έν Αγίους Πατρός ήμών Ιωακείμ του Ιωακησιου.

Ή Έκκλησία απέναντι εις τήν κριτικήν και τήν έχδρότητα

Γράφει ό κ. Θρασύβουλος Β. Κετσεάς, ιατρός

Ϊδρυμένη από τόν Χριστό, αλλά εκπροσωπούμενη από ανθρώπους, ή Έκκλησία δέν μπορεί να είναι έξω από κριτική. Η κοινωνία όπου διακρίνει τήν ασυνείνη, τήν υποκρισία, τήν νοθεία, τήν απάτη, τόν κλέπτικο, κριτικά-ρει. Κρίνονται οι θρησκευόμενες άνθρωποι για τή διαγωγή τους στή ζωή. Κρίνονται πιο αίσθητα οι κληρικοί για τήν ιδιωτική τους ζωή. Κρίνεται ή δι-οικούσα Έκκλησία για τήν αδράνεια της σε όρισμένα ζητήματα. Κρίνεται στό σύνολο τού και ό Χριστιανισμός για τόν άλληλοφάγωνα των Χριστια-νικών Κρατών και για τιά εγκληματία της άποικιοκρατίας. Ο μεγάλος Ίνδος Μαχάτμα Γκάντι έπτε από μελετώντας τήν Αγία Γραφή έπηρεάστηκε και θα είχε γίνει χριστιανός, άν δέν έβλεπε τήν απάνθρωπη άποικιακή συμπερι-φορά των χριστιανικών κρατών της Ευρώπης.

Είναι πάντοτε σωστή και δίκαιη ή κριτική;

Ασφαλώς όχι! Άλλά τις περισσότερες φορές είναι δικαιολογημένη. Και είναι υπεύθυνος απέναντι τού Αρχηγού της Πιστeweς μας οι Χριστιανοί πού με τή ζωή και τιά έργα τους δίνουν επιγεγραμμένη στην κριτική. Η κοινωνία μάς κριτκάει. Άλλάς θα μάς κρίνει και θα μάς πμωρήσει «Δι’ ήμας βλα-σφημείται τόν όνομα τού Θεού έν τούς έθνεσι» (Ρωμ. 8.24).

Υπάρχει διαβάθμιση των χριστιανών ως πρός τήν εύθυνη για τήν κρι-τική; Ασφαλώς ναι. Όλοι οι Χριστιανοί όφειλουν να είναι άμεμπτοι. Μπορεί όμως να μη είναι ό κληρικοί, ό παπάς και άκόμη περισσότερο ό μητροπο-λίτης, πού έννοχος από ένα λαϊκό, όταν σκανδαλίζει ή ιδιωτική του ζωή.

Κριτική έπομένως γίνεται και άπ’ έξω, αλλά και μέσα στο χριστιανικό πλήρωμα, μεταξύ των πιστών. Κρίνουν κάποιου τήν συμπεριφορά με-ρικών κληρικών και γίνονται ιεροκατήγοροι. Κακό αυτό αλλά σε μερικές περιπτώσεις ό σκανδαλισμός τού πληρώματος από κληρικούς είναι μεγά-λος, Έλεγε όμως είναι μακαριστός θεολόγος (Παντελεήμων Καραυσίας και έπειτα Χίου). Μη κατηγοράζεστε, χριστιανοί, στή τις συμπεριφορές με-ρικών αναζίων κληρικών. Ο άρθεύς τους δέν υπερβαίνει τήν αναλογία «ένος πρός δώδεκα» (έννουσε τόν Ιούδα). Τούλάχιστον πρην να κρίνουμε κάποιον να είναι αποδεχόμενος όπi φταίει και όχι έπειδι «λέγεται όπi φταί-ει» σε κάτι.

Στήν εσωτερική της Έκκλησίας κριτική περιλαμβάνονται και τιά παρράπο-ν των πιστών για τή νωθρότητα και τήν έλλειψη μηχανικότητας της Διοι-κούσης Εκκλησίας απέναντι στην άποστασία της σημερινής κοινωνίας από τήν ήθικη, απέναντι στην αποθρόνωση της μοιχείας, της πορνείας και της όμοφυλοφιλίας, στην όπνοση ένδοξη και γίνεται σύμμοχος και ό πο-λιτικαντισμός τού κομματικού κράτους. Ίσχυει και για τιά Διοικούσα Έκκλη-σία ό άφορισμός ένος φιλοσόφου (Έμμερσον) όπi «ή άποστολή τού άρχη-γού είναι να μάχεται». Οι χριστιανοί πάντως άν άναγκασθούν να κάνουν κριτική αυτή, έκτός από άντικειμενική πρέπει να είναι έπικεικής και με κατα-νόηση.

Η κριτική όταν είναι καλόπιστη, είναι ωφέλιμη.

Τελείως άλλο πράγμα είναι ή έχδρότητα, τόν μίσος, ό πόλεμος κατά της θρησκείας τού Χριστού και κατά της Έκκλησίας του. Αρχίζει από τούς Φα-ρισαίους και συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Κατά καιρούς, υπήρξε άντριος, όπως κατά τούς τρεις αιώνες των διωγμών. Ο πόλεμος των Φαρισαίων είχε ελάνθρια πολιτικά.

Φόβοι μη χάσουν τιά ήνία της εξουσίας τού Ισραήλ. Πολιτικά ήσαν και τιά αίτια των διωγμών. Από τήν Νέρωνα (64 μ.Χ) μέχρι τόν Μαξέντιο (312 μ.Χ) οι ρωμαίοι αυτοκράτορες έρρισκαν όπi τούς συνέφερε να λατρεύονται σαν θεοί, πράγμα πού οι Χριστιανοί δέν μπορούσαν να κάνουν. Από τόν 7ον μ.Χ. αιώνα προστέθηκε έχθρος καθαρά θρησκευτικός, τόν Ισλάμ. Τού Ιουλιανού ή έχδρότητα είχε Έθνικοθρησκευτικά ελάνθρια («μεγάλη ή Άρτεμς Έφεσίων»), αλλά τόν νίκησε ό Ναζωραίος.

Ή φιλοσοφική αντίθεση κατόπιν άρχισε με τόν Διαφωτισμό. Έδώ δέν μπορεί να αποφύγει κανείς να αναφέρει τις εύθυνης της Παπικής Έκκλη-σίας. Αν παραδεχθούμε όπi ό Παπισμός είναι μία αίρεση, τότε και αυτός όπως και ό άλλες αίρέσεις, είναι έχθρος της Έκκλησίας. Και ό Διαφω-τισμός πήρε θέσεις κατά της Έκκλησίας παίρνοντας άφορημό από τις υπερίσους τού παπισμού (Μεταρρύθμιση --> Αναγέννηση). Ακολούθη-σαν φιλόσοφοι αντίχριστοι, ό Νίτσε, ό Χαϊκελ, ό Μάρξ... Οι διωγμοί εξ άλλου δέν τελειώνουν ποτέ. Σήμερα γίνονται απάνθρωποι διωγμοί χρι-στιανών στό Ιράκ (πρώην Μεσοποταμία, πρώην Βαβυλώνα).

Αυτά σε άλλους καιρούς και άλλους τόπους. Σήμερα στην πατρίδα μας, τήν Ελλάδα τί γίνεται; Ένα μήθημα μάς ήλθε από τήν Αγγλία τις ήμέρες τού λαπινικού Πάσχα. Ο Κάμερον δηλώνει όπi ή Βρετανία είναι χώρα χρι-στιανική. Ούτε όπi υποστηρίζει τήν «πολυπολιτισμικότητα» και τήν «ετέρο-τητα» ούτε τήν Πανθρησκεία, ούτε όπi όλες οι θρησκείες είναι τόν ίδιο. Μπο-ρεί να είναι και άλλες θρησκείες σεβαστές και άξιόλογες, αλλά οι Άγγλοι είναι χριστιανοί. Στήν Ελλάδα δέν είναι έτσι. Έδώ και πολλά χρόνια ό πρω-θυπουργός Σημίτης, όταν ρωτήθηκε, γιατί δέν αναφέρει καθόλου στούς λόγους τού τή θρησκεία μας, τήν Ορθοδοξία, είπε (ναι, τόν έπτε): γιατί ό έπόμενος πρωθυπουργός της Ελλάδας μπορεί να είναι μουσουλμάνος(!) Σήμερα ή έχδρότητα τού έπίσημου κράτους πρής τήν από αιώνες ριζωμέ-νη στην Ελλάδα Ορθοδοξία είναι έκδηλη. Ο μητροπολίτης Μεσσηνίας δέν έπιτρέπεται να μπη στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης, όπου προσε-κλήθη σαν έπίσηπτος φυσικός «γιατί φοράει ράσα». Ήέλετε άλλες απο-δείξεις έχδρότητας;

Πού να όφειλεται άραγε ή έχδρότητα των κυβερνώντων σήμερα τή Χώ-ρα μας πρός τήν Έκκλησία; Προφανώς είναι ένας μακρινός αντίλαλος της πικρίας των άριστέρων τού 1944 - 1949 πού έδωσαν και έχασαν τή μάχη για τή δυναμική έπibολή στην Πατρίδα μας της δικτατορίας τού προλετα-ριάτου (γράφε τού κόμματος). Των έλασπών της εποχής εκείνης είναι έπί-γονοι οι σημερινοί άριστριοί. Ήλθε και παρήλθε ό εμφύλιος πόλεμος με ήητα τού κομμουνισμού, όπως ένα βαπόρι πού περνάει σε μία ήσυχη θα-λάσσα και φεύγει, αλλά τιά άπένερα, οι κομμunistοί της θάλασσας από τήν λειπορνηγία της ελίκας τού δέν έξαφρανίζονται γρήγορα αλλά μετά από κά-ποιο χρόνο. Ο ΕΛΑΣ και ό ΔΣ είχαν σκοτώσει πλήθος κληρικών, πολλοί από τούς όποιους εσταυρώσαν.

Αυτά για τήν κριτική και τήν έχθρότητα πρός τήν Εκκλησία. Όσο για τήν άπομάκρυνση τού σημερινού κόσμου από αυτή, δέν είναι θέμα τού σημε-ρινού άρθρου. Αίτια της είναι τόν σαρκικό φρόνημα («ότι να είναι αυτός, σάρκα» Γεν. στ΄ 3).

Άλλο απομάκρυνση και άλλο έχθρότητα.

Άς εύχθούμε οι έχθροι τού Χριστού να φωτισθούν κάποτε και να μετα-τραπούν σε φίλους και οπαδούς του. Δέν συνέβη αυτό στόν Απόστολο Παύλο;

Νεανικά Ζητήματα

Για να ζήσουμε πρέπει να... μη ξεχάσουμε!

1ον

Τό λεγόμενο «πλανητικό κράτος» της «διεθνούς τών πονηρών», καλοί μου φίλοι, δέν μπορεί να εγκαθιδρυ-θεί όσο υπάρχει ή διαφορετικότητα. Γι’ αυτό και δέν ανέχεται έθνικές οντότητες, πολιτισμούς, ιστορικές μνήμες, συλλογικές συνειδήσεις, άκόμη δε και αυτή τήν προσωπικότητα τού καθενός μας. Σαφώς και δέν θέλει διαφορετικές άποψεις, δέν άνέχεται άντιρρήσεις, άπε-χθάνεται τις άντιστάσεις!

Άραγε ποίος μπορεί να μάς σώσει από τούτη τήν έπιχειρούμενη πολιοποίηση και τόν ήδη διενεργούμε-νο πνευματικό θάνατο; Πραγματικά τίποτα άπολύτως παρά μόνο οι Έλληνορθόδοξες παραδόσεις μας κι έν τέλει ό ίδιος ό Χριστός μας. **Εξάλλου ή Παράδοση, όπως πολύ ώραιο τού έπταν, δέν διδάσκει ποτέ πα-ράδοση, διδάσκει μόνον άντίσταση. Τί όπλο, λοι-πόν!**

Μία θαύμασια έορτή ένός σχολείου άφιερωμένη στίς Έλληνορθόδοξες παραδόσεις μας, είχε τούτο τόν σπου-δαίο ως σύνθημα: **«Για να ζήσουμε πρέπει να μη ξε-χάσουμε»**. Να μη ξεχάσουμε τελικά τόν ίδιο μας τόν εαυτό, τόν Έλληνικό και τόν Ορθόδοξο, χάριν των κάθε τόσο «νέων τρόπων ζωής» πού πλάσaanται έπιτη-δευμένα...

Άλλ’ άξίζει να τιά δούμε δλ’ αυτά, παίρνοντας τιά πράγματα με τή σειρά της... Κι ός άρχίσουμε άπ’ αυτό τόν έρώτημα πρώτα:

Άραγε τί είναι ή παράδοση;

Έτυμολογικά ή λέξη προέρχεται άπ’ τόν ρήμα **παρ-α-ιδω** πού σημαίνει έλνει κάτι στά χέρια κάποιου, έμπι-στεύομαι κάτι σε κάποιον, μεταβιβάζω. Κι έν προκει-μένου είναι αυτό ακριβώς πού **παράδοσις** (δηλαδή μεταβιβάζεται) άπ’ τις προηγούμενες στίς επόμενες γε-νιές σε όλους τους τομείς (θρησκεία, ήθη, έθιμα, γλώσσ-α, πολιτισμός, παιδεία, πρακτικές, γνώσεις, τέχνες κ.λπ.). Μάλιστα όλα εκείνα τιά στοιχεία πού παραδίδον-ται – μεταβιβάζονται είναι σαφώς αξιολογημένα και ξε-χωρίζουν όπωσδήποτε, και αυτό κι έχει ιδιαίτερη αξία ή αποδοχή τους. Οπότε...

Παράδοση είναι ένας τρόπος συμπεριφοράς ή ένα πρότυπο πού έχει δημιουργηθεί από μία πολυ-πληθή ομάδα κι ένα λαό κι όχι από ένα άτομο! Γι’ αυτό, όπως έλεγχθ, **«παραδόση είναι ό, π άπανταχού, πάντο-τε και υπό πάντων έπιστεύθη»**.

Παράδοση είναι ή πείρα και ή αστάθμητη εκείνη δύναμη πού ως κεφαλόβρυσσ αναβλύζει αδιάκοπα άπ’ τιά σπάγχχνα της ιστορίας και της κοιυλοτήτας ένός λαού, για να διαμορφώνει, ως ήθος και ως έθος, τις έπερχόμενες γενιές!

Παράδοση είναι τόν θεμέλιο επί τού όποιου οικοδο-μούμε τή σύγχρονη πραγματικότητα μας!

Παράδοση είναι τόν προζύμι εκείνου πού ζυμώνει όλη τήν υπαρκτή μας στό σήμερα πού παρευαυμάστε!

Παράδοση είναι τόν λμάνι άπ’ τόν όποιο ξεκινάμε, με όλα τιά κατευόδια, για να πορευτούμε στίς θάλασσες τού βίου!

Παράδοση είναι οι ρίζες μας άπ’ τις όποιες τροφο-δοτούμαστε πνευματικά και πολιτιστικά, για να επιβίω-σουμε αλλά και να μεγαλουργήσουμε στή ζωή μας!

Παράδοση είναι ό,τι ζωντανό και πραγματικά αληθινό μεταφέρεται από γενιά σε γενιά, γι’ αυτό και ή ίδια είναι δύο ζωντανή και αληθινή! Γι’ αυτό και λαοί πού δέν έχουν παράδοση, έχουν παύσει πλέον να ζουν ως λαός κι έχουν σαφώς αφομοιωθεί και μάλιστα από έκείνους τούς λαούς πού διατηρούν τις παραδό-σεις τους!

Παράδοση είναι τόν έφαλτήριο της έκτίναξης μας

1ον

Ποιός θα δώσει εις τιά βλέφαρά μου πηγήν δα-κρύων, δια να κλάψω επί πολλός ήμέρας τόν λαόν, ό όποιος μαζί με αυτές τας πονηράς διδασκαλίας σπρύνχεται εις τήν κατα-στροφή (Μέγας Βασίλειος).

Τού κ. Αδαμαντίου Τσακίρογλου

Πατέρες κα δαδολοί, ιερείς και λαϊκοί, έν Χριστώ, τόν όνομά μου είναι Αδαμάντιος Τσακίρογλου. Είμαι 46 χρονών, κάτοικος Γερμανίας εδώ και 22 χρόνια, σύζυ-γος και πατέρας πέντε παιδιών και καθηγητής. Ober-studienrat, στο γερμανικό Gymnasium ως πρός τόν έπάγγελμό. Ο λόγος πού σς γράφω αυτήν τήν έπι-στολή είναι ή κατάσταση σπώνων της, στην όποία έχουν φθάσει, όσοι ορθόδοξοι πιστοί της Γερμανίας θέλουν να κρατήσουν παρά τις ήμαρτίες τους τις πα-ρακαταθήκες τού Χριστού, των άποστόλων, των πα-τέρων και των αγίων άνώτερες και άκέραιες, ως μαρ-τυρία και αποδείξη Ορθοδοξίας σε ένα όλο και πιο έντονα χειμαζόμενο κόσμο.

Η κατάσταση στην Γερμανία έχει καταντήσει πιά τραγική για κάποιον πού αναζητεί τόν βίωμα της Ορθοδοξίας. Αυτά πού διαβάω τόσο καρό στην Έλλάδα από λίγους άνοητους άγωνιστές, για τις άντικα-νονικές, άντιπατερικές, άντιορθόδοξες ενέργειες έπι-σκοπών και ιερέων, τών όνδυται μεν ορθόδοξων, τας πράττειν δε λύκων προβατοσφύημων (ό χαρακτή-ρισμός είναι των πατέρων και όχι δικό μου), πού γί-νονται ή πρόκειται να γίνουν, λαμβάνουν μέρος στην Γερμανία εδώ και δεκαετίες. Αυτή ή κατάσταση δέν δι-καλολογείται από τόν έπιχειρημα, όπi τάχα οι καταστά-σεις τόν έπιβάλλουν, όπτι είμαστε στην διασπορά. Άλλο συμβιώνων ειρηνικά και με σεβασμό στην πίστη και τήν ζωή τού καθενός και άλλο αναγνωρίζω τήν πί-στη και τήν ζωή τού καθενός ως θεασπεία, αληθινή και ως προϋπόθεση σωτηρίας. Τό πολίμνο έχει χωρι-σθεί μέτω αυτών των δολοπρόσאלλων και προμερη-σέν σε έπίδραση και έπικαιρότητα μηνυμάτων και πράξε-ων σε έν γνώσει και έν άνογια υποστηρικτές των, σε άδιόφορτους και σε λίγους εναντίους αυτών και άπο-προσώπων τους. Άλλοι θαυμάζουν αυτήν τήν άνα-πολογία και δέν ντρέπονται κιάλας να παρακολου-θούν αλόδοξες ληστρικές με τόν έπιχειρημα, όπi και αυτοί Χριστιανοί είναι, άλλοι δέν βλέπουν πιά καμία διαστροφή, γιατί και ή εκκλησία μας, όπως λένε, δέν τήν καταδικάζει, άλλοι νομίζουν όπi δέν χρeάζεται να μιλήσουν, γιατί έτσι και αλλιώς δέν σωζόμαστε με τί-ποτα. Οι πιό πολλοί ιερείς και λαϊκοί συνανώνονται στόν φιλελευθερισμό, για να δαδρύνουν τούς κλάδους της κοσμικής δόξης και άναγνωρίζης άδιαφορώντας για τήν άναγνωρίση από τόν Θεό. Τόν πνεύμα τού Οικουμενισμού, τού θρησκευτικού συγκρητισμού, της εκκοσμίκευσης, της ασέβειας και της επιφανειακής ευσεβείας τούτέστιν τού φαρισαιομού έχει φθάσει σε τέτοια σημεία, πού αμφιβάλλω άν έχει μείνει έστω και λίγο ορθόδοξο φρόνημα. Η κάθε μορφής άσέλγεια νομιμοποιείται και ή έπίσημη εκκλησία σιωπά και τήν σωστή της συνηγορεί στην εξάπλωση της άμαρ-τίας και στην διδύρση τού φρονήματος των πιστών.

Αυτά φυσικά δέν είναι νέα για τόν Ορθόδοξο. Ο μέ-γας Βασίλειος έγρα

ΕΥΣΥΝΟΠΤΟΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΔΙΑ ΤΗΝ Μ. ΣΥΝΟΔΟΝ Μεταίρονται ὅρια αἰώνια

Τοῦ **Σεβ. Κυθήρων Σεραφεῖμ**

3ον.-Τελευταῖον
5.Ταπεινὸς φρονῶ, ἔπειτα ἀπὸ τὰς σοβαρὰς παραρτήσεις τῶν Σεβασμιωτάτων ἁγίων Ἀδελφῶν καὶ τοῦ Δογματολόγου Καθηγητοῦ κ.Τσελεγγίδου ἐπὶ τοῦ κειμένου τῆς Ε΄ Πανορθοδόξου Διασκέψεως, τὸ ὁποῖον τιτλοφορεῖται «*Σχέσεις τῆς Ορθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον*», ἀλλὰ καὶ κατόπιν τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας τὸ ἀπορρίπτει ἐξ ὁλοκλήρου, καὶ εἰσηγόμενα εἰς τὴν Ι.Σ.Ι. ἀποφασίζει εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλῃν Συνόδῳ τὴν ὁποῖαν σφύρασιν καὶ τὴν ριζικὴν ἀναθεώρησιν αὐτοῦ. Καὶ εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Πατριαρχείου Ρωσίας προεβλήθησαν, κατὰ τὴν πρόσφατον Συνεδρίαν αὐτῆς, σοβαραὶ ἐνστάσεις καὶ ἐπιφυλάξεις.

Ἀνεφέρθη καὶ προηγουμένους ὅτι, παρὰ τὴν διακήρυξιν εἰς τὸ κείμενον: «*Σχέσεις τῆς Ορθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον*» τῆς Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοαναδείχιας τῆς Ορθοδόξου Ἐκκλησίας, οὕτως (καὶ Μῆας Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» (δῆρον 1), εἰς τὸ ἄρθρον 6 «*ἡ Ορθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν ἱστορικὴν ὑπαρξὴν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὁμολογῶν μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινῶνι μετ' αὐτῆς*». Ἐλέγησαν δὲ τὰ προσήκοντα περὶ τοῦ σοβαροτάτου αὐτοῦ ἐκκλησιολογικοῦ θέματος. Εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον, ἐνὺ ὁμολογεῖται ὅτι «*κατὰ τὴν ὀντολογικὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἐνότης αὐτῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ διαταραχθῇ*», ἐν τούτοις εἰς τὸ τέλος τοῦ ἰδίου ἀρθρου σημειοῦται ὅτι ἡ Ορθόδοξος Ἐκκλησία μετὴν συμμετοχῆν τῆς εἰς τὴν Οικουμενικὴν Κλήσιν ἔχει ὡς «*ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν προλεῖσιν τῆς ὁδοῦ τῆς ὁδηγούσης πρὸς τὴν ἐνότητα*».

Καὶ ἐν μὲν ὑπονοεῖται ἐνταῦθα ἡ ἐπιστροφή τῶν ἀπεσχισμένων Δυτικῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν ΜΙΑΝ καὶ

Ο Πάπας καὶ ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως συμ-προσεσχημένοι εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον!

μόνην Ἐκκλησίαν ἔχει καλῶς, οὐδὲν πρόβλημα. Δὲν διαφαινεταί, ὁμως, τοιοῦτόν τι ἀπὸ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ κειμένου αὐτοῦ. Ἀνθῆτως, μάλιστα, συμφωνίως καὶ πρὸς τὸ σχόλιον τοῦ Καθηγητοῦ κ.Τσελεγγίδου, «*οἰνεῖται ἡ ἐντύπωση, ὅτι ὁπότεν δεδομένη διαίρεσις στὴν Ἐκκλησία καὶ οἱ προσπικτές τῶν διαλεγομένων ἀποβλέπουσιν στὴν διασπασθεῖσα ἐνότης*».

Εἰς τὸ ἴδιον μῆκος κύματος κινουνοὶ καὶ αἱ φράσεις τοῦ ἀρθρου 5 «*ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀναστήσεως ...τῆς σπουλαίστης ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν*» καὶ τοῦ ἀρθρου 7 «*καὶ κοινὰ προστάθθαι πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος*». Στοιχοῦν δὲ αὗται καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοῦ Παναγ. Οικουμενικοῦ Πατριάρχου κ.Βαρθολομαίου, τὸσον κατὰ τὴν ἐν ἑτα 2014 συνάντησιν αὐτοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα μετὰ τοῦ Πάπα Φραγκίσκου, δὲ ἔχαρκτηρισε τὴν Ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν ὡς «Μίαν Ἀγίαν, ἀλλὰ διασπασμένην ἐν χρόνῳ», ὁσον καὶ κατὰ τὴν θροικὴν ἑορτὴν ἐν Κων/πόλει, δὲ ὡμίλησε περὶ Ἐκκλησίας (Ορθοδόξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς) «ἀπεσχισμένης ἐν ἀλλήλαις», ἐνὺ ἡ ἀπόσχισις καταγράφεται μόνον εἰς τὸς Ρωμαιοκαθολικούς, οἱ ὁποῖοι ἀπέστησαν καὶ ἀπεσχίσθησαν ἐκ τῆς Μῆας Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸ ἄρθρον δὲ 22 τοῦ αὐτοῦ κειμένου, τὸ ὁποῖον «*θεωρεῖται καταδικασθέν πᾶσαν διδασκασί τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας*» καταγράφεται τὸ ἔξης: «*Ὡς μαρτυρεῖ ἡ ὀλη (ζωὴ) τῆς Ορθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος*», τὸ ὁποῖον ἀνεκάνεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετέλει τὸν ἀρμόδιον καὶ ἔσχαστον κρῖνῃν περὶ τῶν θεμάτων πίστεως», ὅπερ ἀποτόπον, γνωστῆς οὕσης τῆς περὶ τοῦτου Ορθοδόξου Παραδόσεως, τὴν ὁποῖαν, ὡς προείπον, ὑποστηρίζει καὶ προβάλλει ἐναργέστατα ὁ δειννότατος Κανονολόγος Καθηγητὴς τοῦ Παν-επιστημίου Ἀμίκλας Ἀλβιζάτου (βλ. τὴν ὑπ'αριθμὸν 8 ὑποσημειώσιν ἐν τῇ σελίδι 10 τοῦ παρόντος).

6.Σαυτάως, ταπεινὸς καταθέτω καὶ τὴν ἀνησχίαν καὶ παρακλήσιν μου νὰ ληφθῶν ὑπ' ὀμιν ὡρίμασιν προτάσεις, ἀφορώσας εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ὀνομασίαν τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ τὴν ἐντὸς αὐτοῦ θέσιν καὶ παρουσίαν τῆς Ορθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Εἰς τὸ κείμενον «*Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον*», ἄρθρον 16, σημειοῦται ὅτι: «*Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἑωρίσας καὶ Βουλγαρίας ἀπεχωρίσαν ἐκ τοῦ Π.Σ.Ε., ἡ μὲν πρώτη ἐν ἑτα 1997, ἡ δὲ δευτέρα ἐν ἑτα 1998, ὡς ἔχουσαι ἰδίαν αὐτὴν γνώμην περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ οὕτω δὲν συμμετέχουσιν εἰς τὰς αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων διαχριστιανικῶν ὁργανισμῶν δραστηριότητας*». Αἱ λοιπαὶ τοπικαὶ Ορθόδοξοι Ἐκκλησίαι συμμετέχουσιν ὡς ἐλαχίστη μειομνηθῆ εἰς τὸ Π.Σ.Ε., ἐναντὶ τῆς πλειάδος τῶν Προτεσταντικῶν παραφροδῶν, ἐνῶ οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ δὲν συμμετέχουσιν ὡς μέλῃ, ἀλλὰ παρίστανται ὡς παρατηρητὰ. Ὡς ἐκ τούτου τὰ ἀναφωρόμενα ἐρωτήματα εἶναι τὰ ἔξης: α) Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ εἶναι συμφρονεστέριοι ἡμῶν τῶν Ορθοδόξων καὶ ἡμεῖς ἐνδοτικότεροι ἐκείνων ὡς πρὸς τὴν συνύπαρξιν καὶ συνεργασίαν ἡμῶν ἐν τῷ Π.Σ.Ε.; β) Ἡ καθ' ἡμᾶς Ορθόδοξος Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, μετὰ παρόδον ἐπὶ τὰς περὶπου δεκαετίων, δὲν ἀπέκτησε ὡς αἱ προημνησθεῖσαι Ορθόδοξοι Ἐκκλησίαι «*ἰδίαν γνώμην περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Π.Σ.Ε.*» γ) Δὲν προβλημάτωνῖται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι θεωρεῖται, παρὰ τὴν ἐκκλησιολογικὴν αὐτο-συνειδησίαν τῆς, ὡς μία ἐκ τῶν πολλῶν «*Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν*» (γράφει παρασυναγωγικῶς καὶ αἰρέσεων, αἱ ὁποῖαι παραχαράσσουσιν καὶ ἀλλοιώνουσιν τὴν οὐζύουσαν ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀσφαλῶς δὲν ἀποτελοῦν, ὡς ἐλέγηθ, «*ἄλλας ὁδοὺς σωτηρίας*», δ) Πῶς αισθάνεται ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία μετὰ τὸν συναγελασμόν, τὰς συμπτρσευχὰς καὶ τὰ λοιπὰ «ἐκτροπα» ἀπὸ πνευματικῆς πλεωρύας, τὰ ὁποῖα παρατηροῦνται κατὰ τὰς συν-εδρίας τοῦ Π.Σ.Ε.;

Εἰς τὸ σημείον αὐτὸ καὶ εἰς ἐπιρροαίαν τῶν γραφομένων θὰ ἀναφερθῶ εἰς τὰς ἀπορροδέκτους ἐκκλησιολογικὰς θέσεις τὰς διατυπυθείσας ὑπὸ τῆς 10^{ης} Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. εἰς τὸ Πουσάν τῆς Κορέας καὶ γενομένων ὁμοφωνῶς ἀποδεκτὰς καὶ ὑπὸ τὴν παριστάμενων ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων, διὰ τὰς ὁποῖας κατετέθη εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον ἔγγραφος διαμαρτυρία ἐξ (6) Μητροπολιτῶν (Δρινούποτέως, Πειραιῶς, Γλυφάδας, Κυθρῶν, Αἰτωλίας καὶ Γόρτυνος), καὶ τὸν μὲν Ἰαν-νουαρίου τοῦ 2014, ἀλλ' οὐδεμία γραπτὴ ἡ προσφορικὴ ἀπάντησις ἡ ἐξήγησις ἐδόθη.

Παραθέτω αὐτοῦσιον μικρὸν ἀπόσπασμα:«*Τὸ ἐν λόγῳ ἐπίσημον κείμενον «Δηλώσις Ἐνότητος» (Unity Statement) τῆς 10^{ης} Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. ἐπιτίθεται κατὰ τῆς Ορθοδοξίας, τοῦ Σωματος τοῦ Χριστοῦ, ἀποδεχόμενον (α) ὅτι καὶ ἡ Ορθόδοξος Ἐκκλησία μετὰ τῶν λοιπῶν «ἐκκλησιῶν» πρέπει νὰ μετανοήσῃ διὰ τὴν διάσπασιν τῶν χριστιανῶν, (β) ὅτι ἡ Ἐκκλησία, οὕσα Σῶμα Χριστοῦ, δὲν διέπεται παρὰ ταῦτα ἀναγκαίως ὑπὸ δογματικῆς ὁμοφωνίας, οὐτε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀποστολικῇ ἐποχῇ, (γ) ὅτι ὑφίσταται νῦν ἄρατος ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης τῶν χριστιανισμοῦ καὶ προσδοκᾷ ἡ ὁρατὴ ἐνότης τῆς Μῆας Ἐκκλησίας, (δ) ὅτι ἡ προσεχὴς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «ἡνα πάντες ὦσιν ἐν», δὲν ἔχει ἐκπληρωθῇ, ἀλλ' ἀπὸκειται εἰς ἡμᾶς τὸ καθῆκον τοῦτο (ε) ὅτι ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ ἐμπλουτισθῇ καὶ ὡφεληθῇ*

ἐκ τῶν χαρισμάτων τῶν ἐτεροδόξων, (στ) ὅτι εἴμεθα ὑπόλογοι ἐναντὶ τοῦ Θεοῦ ἀν δὲν ἐπιδιώκωμεν διαρκῶς τὴν χριστιανικὴν ἐνότητα πρὸς ὁρεὸς τῆς ἐξωθεν καλῆς μαρτυρίας, (ζ) τὴν πονηρὰν ἀσάφειαν, ὅτι ὁ Θεὸς «πάν-τοτε μᾶς ἐκτίλησεν» καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία προσοδεύει εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ θεοῦ θελήματος (η) ὅτι πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῶν νέοι τρόποι προσεγγίσεως τῶν θεολογικῶν διαφωνιῶν καὶ (θ) ὅτι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀλληλένδετος μετὰ τῆς ἐνότητος τῆς ἀνθρωπότη-τος καὶ τῆς κτίσεως.

Πέραν τούτων, τὸ κείμενον (ι) ἔχει καὶ σαφῇ μὴ χρι-στιανικὸν οὐκολογικὸν προσανατολισμόν, ὁμολοῦν περὶ ἀναμονῆς ἐγκοσμοῦ ἀνακαινισμοῦ τῆς κτίσεως καὶ περὶ γενοῦς εὐημερίας αὐτῆς καὶ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ περὶ τῆς πρὸς τοῦτο ἀνθρωπίνης εὐθύνης, ποιεῖται δὲ λόγον (ια) καὶ περὶ *συνεργασίας τῶν χριστιανῶν καὶ μεθ' ἑτεροθρήσκων ἡ ἀθρήσκων ὑπὲρ τῆς ἐπιγνοῦς ταύτης εὐημερίας! «Οὐδὲν θαυμαστόν»,* λοιπόν, ὅτι τὸ κείμενον χρησιμοποιεῖ καὶ τὸν πασιγνωστόν ἀποκριφιστικὸν ὅρον «*οἰατικὸς*» ἐκ τοῦ νομισμοῦ, διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας («*holistic mission-evangelism*»). Ὑπονομοῦμεν ἀφίνει τὸ κείμενον καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποδοχῆς «*περιθωριακῶν*» πρῶτων ζωῆς, ἀνευ διευκρινίσεων περὶ ἀμαρτίας καὶ μετανόας, ἡ τελικὴ στόχευσις τῶν ὁποίων δέον νὰ συνεκτιμηθῇ μετὰ τῆς γενικωτέρας θετικῆς στάσεως τῆς Συνελεύσεως τοῦ Πουσαν ἐναντὶ τῆς ὁμοφυλοφιλίας»⁹.

Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ εἰσηγηθῶμεν τὰ ἀρμόδια καὶ τὰ προσήκοντα εἰς μίαν τοιαυτὴν μεγίστην σημασίαν Ἀγίαν καὶ Μεγάλῃν Σύνοδον, ἡ ὁποῖα εἴτι ἔνα περὶπου αἰῶνα προετοιμάζεται; Δὲν θὰ ἥρουνάμεθα, ἐὰν θέλωμεν νὰ συμμετέχωμεν εἰς τὸ Συμβούλιον αὐτὸ δι' ἀνθρωπιστικῶς καὶ εἰρηνευτικῶς καὶ μόνον λόγους, ἀνευ εὐχῶν, λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων καὶ συμπτρσευχῶν, νὰ τὸ ὀνομάσωμεν Παγκόσμιον Συμβούλιον Χριστιανικῶν Κοινωνιῶν ἡ Κοινητῶν;

Γ'

Μετὰ τὰ ὡς ἄνω, προφανῶς, δὲν γίνεται ἀποδεκτὴ ἡ ἐξίσωσις τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου μετὰ τὰς παραγραφὰς μίας νεας Οικουμενικῆς Συνόδου. Ἐνῶ διεκδικεῖ «Πανορθόδοξον κύρος», δὲν θέλει νὰ εἶναι αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ὑποδηλοῖ ὁ ἐπίτῃλος τίτλος τῆς. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ.Χρυσοστόμος, κατὰ τὴν ἐνήμε-ρωνισ τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τὸν Οκτώβριον τοῦ 2014 περὶ τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου ἀνέφερε καὶ τὰ ἔξης: «*ἡ ἰδίᾳ ἡ θεματολογία, ὡς αὐτὴ καθωρίσθη παν-ορθόδοξως καὶ ὁμοφώνως, καὶ ὁ σκοπὸς συγκλήσεως τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου, προσδιορίζει καὶ τὸν χαρακτήρα αὐτῆς τῆς Συνόδου οὗχι ὡς Οικουμενικῆς, ἀλλ' ὡς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου τῆς Ορθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*».¹

Ἐπανεργόμενος δὲ καὶ αὐθὺς εἰς τὸ θέμα τῆς μὴ συμμετοχῆς ὁλῶν τῶν ἐν ενεργείᾳ Ἐπαρχικῶν Ἐπισκό-πων εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ Μεγάλῃν Σύνοδον καὶ τῆς μῆας ψήφου ἐκδόσεως ἐκ τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, καταθέ-μεν ὑπὸ τὸ τοῦ Προκαθημένου μίᾳς ἐκδόσεως, θεωρη-σκότιμον νὰ παραθεῶμαι τὰς ἐπ' αὐτοῦ διαπιστώσεις-ἐπισημάνσεις τοῦ ἐκ τῶν νεωτέρων Καθηγητῶν τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ ΑΠΘ κ. Χρυσοστόμου Στα-μούλη.¹ κ...Ἐχω τὴν ἀσθησὴν ὅτι ἡ μεγάλη καὶ εὐλογη-μένη εὐκαρία ἔχει νὰ κάνει κυρίως μὲ τὴ βάση τῆς Ἐκκλησίας. Μία βιάση ἔχομενμένη ἀπὸ τὴν πληροφόρη-σιν καὶ συνεπὲς τῆς συμμετοχῆς ἐς ὅλα ὅσα τὴν ἀφορροῦν ἄμεσα καὶ ἀποτελοῦν ὡς μὴ ὀφείλει ἀντικείμενον χει-ρισμῶν ἀποκλειστικὰ τῆς κορυφῆς... Ἐὰν διαπιστωθῇ, λοιπόν, ἔνα ἐλλείμμα αὐτὸ βρίσκεται στὴν ἐνημέρω-σὴ τῆς βάσης, στὴν ἐνημέρωσιν τῶν λαϊκῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν κληρικῶν τόσο τῶν δύο πρώτων βαθμίδων, ὅσο καὶ τῶν Ἐπισκόπων τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Φαίνεται εἶται νὰ λησμονεῖται ἡ νὰ παραθεωρεῖται, πῶς «ἡ Σύνοδος δὲν συνέρχεται γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τῆς, συνέρχεται γιὰ ὅλο τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, γιὰ ὅλο τὸν κόσμον», καθὼς «εἶναι ἐκ τοῦ σώματος», «ἐν τῷ σώματι», «διὰ τὸ σῶμα».

Ὡς ἐκ τούτου, συνεχίζει ὁ κ.Καθηγητῆς, οἱ ἐνστάσεις οἱ ὁποῖες καὶ ἐδῶ διατυπώθηκαν ἀπὸ μέλῃ τῆς Ορθό-δοξης Ἐκκλησίας δὲν εἶναι χωρὶς ἔρισημα. Ὅντως, ἡ συγκεκριμένη διαδικασία εἶναι ἀμάρτυρον ἐντὸς τῆς ἱστο-ρίας τῆς Ἐκκλησίας. Ὅντως φαίνεται νὰ ἀνοίγεται τὸ ἱστορικὸ ἐκτεμῆμα ποῦ θέλει τὸν κάθε Ἐπίσκοπον νὰ ἔχει μία ψήφον. Ὅντως φαίνεται νὰ ἀντικαθίσταται ὁ Ἐπί-σκοπος ἀπὸ τὸν πρῶτον καὶ νὰ ὑποχωρεῖ ἡ ἰδιατεροῦς τῆς τοῦ πρῶτου τοῦ γὰρ χάρι τοῦ καθολοῦ τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας... Καὶ δὲν χωρὶα καμία ἀμφιβολία πῶς ἐς ὅλα τὰ παραπάνω θὰ μπορούσαμε νὰ προσθέσωμε καὶ ἄλλα. Νὰ πούμε γιὰ παράδειγμα ὅτι μετὴν ἀποδοχῇ τῆς ὁμοφωνίας, ἀλλὰ καὶ τῆς μῆας ψήφου ἥτταται ἡ Ἐκκλη-σιολογία τῆς συνοδικότητος, βιάζεται ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ περιθωριοποιεῖται ἡ ἰδία ἡ ζωὴ...».

Μακαριώτατε Ἁγιε Πρόεδρε,

Σὰς κατεπείονμα μετὸ ἐλυστόνομον αὐτὸ υπόμνημα μου. Θεωρῶ δι μελετώμενον δύναται πως νὰ συμβῆλῃ εἰς τὴν ἐπιτυχέστεραν πραγματοποίησιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου .

Ὡς πρὸς τὴν ἐπιλογὴν καὶ τὴν συμμετοχὴν τῶν 24 Σεβ.Μητροπολιτῶν εἰς αὐτὴν, ἐνῶ τὸ γε νῦν ἔχον δὲν ἐπιβήωυ προσωπικῶς νὰ συμμετάσχω διὰ τοῦς προ-μνημονευθέντας κανονικοῦς λόγους, ἐκτὸς ἐὰν ἄλλως δόξῃ τῇ Σεπτῇ Ι.Σ.Ι., κλῖνω πρὸς τὴν πρόστασιν τοῦ Σεβ.Μητροπολιτοῦ Μ.Συμῶνης πρὶν τῇ ἐξῆς προσθήκῃν: Ἀφοῦ ἐκ τῆς Δ.Ι.Σ. προκρίθουν οἱ ἐξ (6) ἀρχαιότεροι με-τὰ τοῦ Ἀντιπροέδρου αὐτῆς, καὶ ἀπὸ τὰς δύο Μ.Σ.Ε ἐπὶ τῶν Διορθοδόξων καὶ τῶν Διαχριστιανικῶν Σχέσεων καὶ τῶν Δογματικῶν καὶ Νομοκανονικῶν Ζητημάτων προ-τιμηθῶν τὰ τρία (3) ἀρχαιότερα τακτικά μελῆ (ἐξ ἀμφο-τέρων), ἡ Σεπτῇ Ἱεραρχία διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ἡ διὰ κληρώσεως (ὅπως γίνεται διὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν μελῶν τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων), ἀφοῦ προηγου-μένων ἐρωτημάτων ἀπαντᾶ τὰ μελῆ τῆς Ι.Σ.Ι., ποῖα θέ-ματα διὰ λόγους προσωπικότης (γνύσεις, γήρατος ἡ σω-ματικῆς ἀδυναμίας) νὰ μὴ συμμετάσχουν, νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἄλλων δώδεκα (12) Σεβασμιωτάτων ἁγίων Ἀδελφῶν.

Ταπεινὸς φρονῶ ὅτι, οὕτως ἐχόντων τὴν πραγμά-των, ἡ διὰ τοῦ ἐνός ἡ τοῦ ἄλλου τρόπου ἐπιλογὴν τῆς ἐν θέματι ἀντιπροσωπίας θὰ εἶναι δικαιότερα καὶ περισ-σότερον παρὰ πάντων ἀποδεκτὴ.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, ὑποσημειούμενος εὐλαβῶς, διατελῶ,

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Ἐλχίστος ἐν Χριστῷ Ἀδελφός,

Κωνσταντῖνος: Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας, Μέλῃ τῆς ἱερὰς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Σημειώσεις:

8. Ἀμίκλα Σ. Ἀλβιζάτου (†), Καθηγητοῦ τοῦ Κανονο-ῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ἐξδ.Τρίτῃ 1997, Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ, Ἀθῆναι, σελ. 20.

9. Δημ. Τσελεγγίδου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Σεβ.Μητροπολίτην Κισινεφ καὶ πᾶσις Μολδαβίας κ. Βλαδιμίρνον, Θεοεὐντῃ 31/1/2016, σελ. 2.

10. Ἐπιστολὶκὸν ἔγγραφον Σεβ. Μητροπολιτῶν, Ἀθῆναι 7-2-2014, πρὸς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλη-σίας τῆς Ἑλλάδος, σελ.3. περὶ ἀπαρροδέκτων ἐκκλησιο-λογικῶν θέσεων τῆς 10ης Γενικῆς Συνόδου τοῦ Π.Σ.Ε εἰς τὸ Πουσάν Κορέας.

11. Χρυσοστόμου Σαββᾶτος, Μητροπολιτῶν Μεσση-νίας, Εἰσήγησις ἐνώπιον τῆς Ι.Σ.Ι. με θέμα: « Ενημέρω-σις περὶ τῆς μελλούσης Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου», σελ. 8, παρ. 2.

12. Χρυσοστόμου Σταμούλη, « Ἡ λειτουργία τῆς ὁμο-φωνίας καὶ ἡ ποιητικὴ τῆς ἐνότητος», Εἰσηγήσις «Πρὸς τὴν Ἀγία καὶ Μεγάλῃν Σύνοδο» (3-5 Δεκεμβ. 2015).

Ὁρθόδοξος τύπος

Αἱ σχέσεις Πατισμοῦ-Μασονίας κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας

ΣΥΝΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σε ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, μὲ τὴ μύση ἀνύστατων ἱεραρχῶν μας εἰς αὐτόν, ὡς καὶ λαϊκῶν κύριων.

Παλιότερα καὶ κάποτε-κάποτε «ἐδελεάζοντο» ἡμέτεροι ὀρθόδοξοι κλη-ρικοὶ νὰ προσχωρήσουν στὸν Τεκτονισμό, «συμμεχωρύντες» - δῆθεν - ἐναντίον «κοινῶ ἐχθροῦ», τοῦ «δολίου» Πατισμοῦ!¹

Ἀνατροπὰ διὰ λόγους σκοπιμοτήτων...

Ὅλα ὅμως αὐτὰ ἀνατράπηκαν - μετὰ τὸ 1900 κυρίως - ὅταν, γιὰ λόγους σκοπιμοτήτων, ἐκλήθησαν οἱ τρεῖς «μεγάλες δυνάμεις», Μασονία - «Χρι-στιανικὸς κόσμος» - λοιπές Θρησκείες νὰ «τὰ βροῦν» μεταξύ τους, μέσα στὴ γενικότερη χροάν τοῦ Συγκρη-τιστικοῦ Οικουμενισμοῦ... Γιά τίς «ἐνότητες» καὶ τίς «ἐνώσεις» αὐτές, μὲ τίς ἀτέλειαις «συζητή-σεις», προβλήθησαν ἐξαρχῆς, τὰ ἐξῆς εὐλογοφανῇ προσήρηματα, μὲ, ὡς «μυαίναντο» πάντοτε, τὸ «ἀγαπισμὸ», παραμεριζόμενων τῶν παραδοσιακῶν θεσμίῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἔξης:

1. -Νὰ ἐνωθῶμε ὅλοι γιὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἀντιμετώπιση τῶν ὑλιστικῶν θεωριῶν τοῦ ΙΘ' αἰῶ-να. (Πρώτες συναντήσεις πρὸ τοῦ 1900. Ἡ πρώτη διαθρη-σκευακὴ συνάντησι μὲ τὴ συμμε-τοχὴ καὶ ὀρθόδοξο ἐπισκόπου ἐνῆνε τὸ 1893 στὸ Σικάγο τῶν ΗΠἈς).

2. -Νὰ ἐνωθῶμε, γιὰ ν' ἀντιμε-τωπίσουμε ἀπὸ κοινοῦ τοὺς ἀμφο-τέρους πολέμους, χάριν δηλαδὴ τῆς παγκόσμιας εἰρήνης. (Αὐτὰ μετὰ τὸ 1914 καὶ τὸν μέγα πόλεμον. Μασωνικὴ δημιουργία ἡ ΚΤΕ - ἡ «Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν», 1917 - 1918)².

3. -Νὰ «τὰ βροῦμε» γιὰ ν' ἀντι-μετωπίσουμε ἀπὸ κοινου τὸν «κομμουνιστικὴν πλημμυρίδα» (μετὰ τὸ 1920 ἐτοῦτα, ἰδίως κατὰ τὸ ἀπποκο-ρύφωμα τοῦ (μεταπολεμικοῦ) «ψυχροῦ πολέμου»).

4. -Νὰ καθίσουμε σ' ἑνα τραπέζι ὅλοι μαζὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῶν «Θρη-σκευίων», γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουμε ἀπὸ

'Η Μ. Σύνοδος εισάγει άνισότητα εις τούς 'Επισκόπους

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αφορούν σέ θέματα πίστεως (Αγ. 'Ιουστίνου Πόποβιτς, ό.π., σελ. 192-196. 'Επίσης, 'Ι. Καμήρης, 'Η διαοργάνωσις τής επίγειου 'Εκκλησίας καί η σχέση αυτής πρὸς τήν ἑπουράνιον, 'Εκκλησιολογία, σελ. 365-808).

Ἡ ισότης τῶν 'Επισκόπων

Ὡς πρὸς τήν ισότητα τῶν 'Επαρχιούχων 'Επισκόπων τῆς Συνόδου, ὁ Καθηγητῆς Ἰωάννης Καμήρης παρατηρεῖ τά ἑξῆς:

1 - Κάθε τοπική 'Εκκλησία ὑπὸ τὸν τελούσανα τήν Εὐχαριστία 'Επίσκοπό της κατέχει τὸ πλήρωμα τῆς 'Εκκλησίας καί πραγματοποιεῖται ὡς Σῶμα Χριστοῦ στή Θεία Εὐχαριστία. Στὴν ἐνότητα καί τὴν ισότητα καί τὴν ταυτότητα τῆς Χάρης, τῆς Πίστεως καί τῆς Δομῆς τῶν τοπικῶν Ὁρθόδοξων 'Εκκλησιῶν (δηλ. τῶν Ἐπισκοπῶν) βρίσκεται ἡ μία Ὁρθόδοξη Καθολικὴ 'Εκκλησία. «Έκφραση τῆς ἐνοτήτος τῆς ἐν αὐτῇ Πανορθόδοξης Ὁικουμενικῇ Συνόδου» (Εκκλησιολογία, σελ. 546). Σημειωτέον ὅτι, ὅπως διευκρίνισε ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος, στή συνάξη τῆς 'Ιεραρχίας τοῦ Ὁρόνυ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν περασμένο Αὐγούστου, ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθει Παν-ορθόδοξη Σύνοδος δὲν εἶναι Ὁικουμενική, διότι δὲν μετέχουν οἱ Παπτικοί καί οἱ Προτεστάντες, δηλαδή με βάση τὴν αἰρετική πρώτη διεύρυνση τοῦ ὅρου «Εἰς Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν 'Εκκλησίαν» τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως τῆς Α' καί Β' Ὁικουμενικῶν Συνόδων, ἡ ὁποία συγκρητιστική ἐκύφρυνση περιλαμβάνει συγκρητιστικά στὴν 'Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ τούς Παπτικούς καί τούς Προτεστάντες.

2 - Τῶν Οἰκουμενικῶν (καί ὧλων γενικῶ) τῶν Συνόδων μετέχιν με πλήρη δικαίωματα (δηλ. καί με δικαίωμα ἀποφασιστικῆς ψήφου) μόνον οἱ Ἐπίσκοποι, ἤτοι (Πατριάρχες, 'Εξάρχου, Μητροπολίτες, ἄπλοι (Ἐπαρχιοῦχοι, δηλ. Ποιμενάρχες) Ἐπίσκοποι» (Εκκλησιολογία, σελ.673).

3 - Ἡ αὐθεντία ὧλων τῶν Συνόδων ὑπόκειται ὑπὸ τὴν ὠψιστη αὐθεντία τῆς ὅλης 'Εκκλησίας, ὄχι μόνον ἐκ μέρους τῶν 'Επισκόπων καί λοιπῶν κληρικῶν, ἀλλὰ καί ἐκ μέρους τῶν πιστῶν (μοναχῶν καί λαϊκῶν), τὸ σύνολο τῶν ὁποίων δὲν πλανᾶται στὴν πίστη, ἐπειδὴ ἔχουν «χρίσμα ἀπὸ τοῦ Ἀγίου καί τὴν ἀλήθειαν» γνωριζόντων (Α' Ἰωάν. Β' 20, 27) καί βιούντων καί ὄντων ὧλων διδασκῶν Θεοῦ (Ἰωάν. ΣΤ', 45). Τὸ κριτήριό τῆς ἀποδοχῆς κάποιας Συνόδου ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς 'Εκκλησίας, με τὴν ἀνωτέρω ἐννοία, εἶναι ἡ ἀκριβὴς ἀπὸ αὐτὴν διατύπωση τῆς Ὁρθόδοξης Πίστης, σύμφωνα με τὴν διδασκαλία τῶν Ἀγίων Πατέρων. Ἡ ἐγκυρότητα κάποιας Συνόδου δὲν εἶναι ἐκ τῶν προτέρων δεδομένη, ἐξαρτιώμενη ἀπὸ τὴ βούληση ἐκείνου πὸν τὴν συγκαλεῖ ἡ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν συγκροτούντων αὐτὴν ἐπισκόπων κλπ., ἀλλὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐκ τῶν ὑπερίνων ἀβίσται ἀναγνώριση τῆς ἐγκυρότητας τῆς ἀπὸ ὧλης τῆς κατὰ τόπους 'Εκκλησίας (δηλ. τῆς Ἐπισκοπῆς), στὶς ὁποῖες ἐνεργεῖ ὁ ἴδιος Χριστὸς διὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ὅπως καί ἀπὸ τὴν ἀποδοχὴ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἀπὸ ὁλόκληρο τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλῆρωμα τὸ ἀποτελούμενο ἀπὸ κληρικοῦς καί λαϊκοῦς, ὡς προερχόμενων ἀπὸ τοῦ ἐπιστατοῦστος Ἀγίου Πνεύματος τοῦ «μεγάλου διδασκάλου τῆς 'Εκκλησίας» (Αγ. Κυρίλλου 'Ιεροσολύμων, Κατήχηση 16, 19, ΒΕΠ 39, 209), καί ἐκφραζομένων τὴν κοινὴ πίστη καί συνειδηση, ὅπως καί τῆς λειτουργικῆ καί μυστικῆ ἐμπειρίας καί ζωῆ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πλῆρωματος, λαμβανομένην ὑπόψη ἡ Ἡ ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΑΛΛΗΛΟΥΤΗ ΧΟΡΗΓΕΙΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΤΟΥΤΟ ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΟΛΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΠΟ ΑΥΤΗΣ (Εκκλησιολογία, 675-677).

Στὴ συνοδικὴ ἀναγνώριση τοῦ Ἐωσφορικοῦ Διακριστικοῦ καί Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ, συντελεῖ διδασκασιὰ καὶ Κανονισμοὶ τῆς λεγόμενης «Ἀγίας καί Μεγάλῆς ἡ Πανορθόδοξης Συνόδου». Μὲ αὐτὸν τὸν Κανονισμό, σὲ πλήρη ἀντίθεση με τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία καί Κανονικὸ Δίκαιο, ποὺ προναφέρη-καν συνοπτικῶς:

Ἐκβιαστικὴ Συγκατάθεσις

α) Οἱ Ἐπίσκοποι ποὺ μετέχουν στὴ λεγόμενη «Ἀγία καί Μεγάλῃ ἡ Πανορθόδοξη Σύνοδο», στεροῦνται τοῦ δικαιώματός τους νὰ ψηφίσουν ἀτομικῶ ὁ καθένας τους. Διότι τὰ μέλη τῆς λεγόμενης «Συνόδου» ποὺ ἔχουν δικαίωμα ψήφου, περιορίζονται μόνον σὲ δεκατέσσερα (14), δεδομένου ὅτι, ἀντὶ ἡ ἐν λόγῳ λεγόμενη «Σύνοδος» εἶναι Σύνοδος Ἐπισκόπων ποὺ εκπροσωποῦν τῖς Τοπικὰς τούς Ἐκκλησίες – Ἐπισκοπῆς

Ἀγία καί Μεγάλῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ριος, γι' αὐτὸ πωλοῦσε τὰ συγχωροχάρτια καί ἐστῆνε σὰν Κριτὴς Ἱερὰ Ἐξέταση, ὅπου ἔκαινε καί σκότωνε ὅσους τὸν ἀμφισβητοῦσαν καί αὐτὸ δόγησαν τὴν δόση στὴν ἀθεΐα καί μύλωνε τὴν γῆ με ἐγκλήματα, ὅπως σταυροφορίες με τῖς ὁποῖες λεηλάτησε τὴν Κωνσταντινούπολη καί ἀφάνισε τὸ Βυζάντιο, ἀποικοικονισμέν με τῖς ὁποῖες χάρθηκαν Λαοὶ καί φυλές. Ὁ Πάπας μετέστρεψε τὸ Βατικανὸν σὲ κράτος σκετινῆς ἐξουσίας με τράπεζα «ἀγίου πνεύματος», παράνομα ἐμπόρια, με συνεργασίες δικτατόρων (Χίτλερ, Μουσσοῖνι, Πινισετὶ κ.ά.), εὐλόγησε γενοκτονίες ὅπως τὸ Κεμάλ, τὸν Ἀουσιβεῖ, τὸν Καρδινάλιου ποὺ ἀγιοποίησε, Στέτινγκερ, κατὰ τῶν Ὁρθόδοξων Σέρβων, δημοιούργησε τὴν πονηρὴ «ἐκκλησία» τῆς Οὐνίας, γιὰ νὰ πολεμεῖ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μέσα στὴν ἴδια περιοχή τῆς, κάλυψε τῖς ἀτέλειματες παιδεραστικές καὶ κακοποιστικές τῶν «κρίετων» του, υπέγραψε ὅτι οἱ Ἑβραῖοι δὲν σταύρωσαν τὸν Κύριο, λέει ὅτι ὁ Ἰουδας συνέβαλε στὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων με τὴν προδοσία του, λέει συχνὰ ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι Θεὸς καὶ ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι τὸ ἴδιο καί ἔχουν τὸν ἴδιο σκοπὸ καὶ ὅτι κατὰ τὴν Βατικανὴν σύνοδο, ὃ.π. καινούριο καὶ ὁ Πάπας καταργεῖ τὸ παλιὸ ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς στὸ Εὐαγγέλιο.

Πῶς εἶναι δυνατόν, κύριε Βαρθολομαῖε, νὰ ἐνωθοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ με τοὺς αἰρετικούς ποὺ ἀλλοῶ-ξαν τὰ δόγματα τῆς Ἀγίας καί Αποστολικῆς Ἐκκλησίας καί πῆραν στὸ λοιπὸ τους τόσα ἐκατομμύρια πιστούς; Πῶς δὲν τὸ σιῶθανεστε ὅτι πρέπει τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ νὰ μείνει ἀνόθευτη, ἀπὸ μόνον ὅτι αὐτῆς ἐπιτελεῖ ὁ Θεὸς τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας, διότι οἱ ἄλλες «ἐκκλησίες» εἶναι ἀνθρώπινα κατασκευάσματα πρὸς ἀπώλεια τῶν ἀνθρώπων καί μόνον στὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησία ἐνεργεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα;

Αυστυχῶς ὅμως τὸν Πατριάρχη δὲν τὸν νοιάζουν οἱ ἐπιπτώσεις τῶν ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν του ποὺ ἀπαγορεύονται οἱ Ἄγιοι Πατέρες καὶ ὅτι σὲ 1 μῆνα θὰ δημοιουργηθεῖ ἕνα ἀπέρριπτο σχίσμα σὲ ὅλη τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησία, ὅπως ἔγινε με τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου.

Ἀδελφοί μου Χριστιανοί, ὅς κάνουνε προσευχὴ γὰ μὴ πραγματοποιηθεῖ αὐτὸ τὸ σατανικὸ σχέδιο τῶν Οἰκουμενικῶν Πατέρων, δηλαδή ἡ ἔνωση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας με τῖς αἰρετικές «Εκκλησίες», διότι ἡ Παγκοσμιοποίηση ποὺ ἐτοιμάζει τὴν ἐκμεση τοῦ ἀντι-χριστοῦ θέλει καί τὴν ἐνέργει τῶν θρησκειῶν καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἶναι ὁ πῆλυν θερμοῦ ὑποστηρικτικῆς καὶ τὰ τιμωρήσει ὅσους δὲν δεχθῶν τὴν ἀποφάσει αὐτῆς τῆς Συνόδου, ποὺ θὰ καταργηθῇ τῖς ἀποφάσεις τῶν προηγουμένων Συνόδων. Μετὰ τὴν Σύνοδο τὰ πράγματα θ' ἀλλάξουν καί ἀλλοίμονο σὲ ὅποιον τολμήσει νὰ ἀντιμιλήσει στὶς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου.

Ἄς δεῖξουμε, ἀδελφοί, στὸν Θεὸ καὶ καὶ «ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων» ὅτι δὲν συμφωνοῦμε με τὴν προδοσία τῆς πίστεώς μας ποὺ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

τους, μεταβάλλεται αὐθαίρετα, σὲ πλήρη ἀντίθεση πρὸς τὴν δογματικὴ καί κανονικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, σὲ Σύνοδο τῶν Δεκατεσσάρων Αὐτοκέφαλων Ἐκκλησιῶν. Κάθε Αὐτοκέφαλῃ Ἐκκλησίᾳ ἔχει μία μόνον ψήφο. Οἱ ἐκπρόσωποι κάθε Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας ποὺ θὰ εἶναι εικοσιτέσσερις (24) ἐπίσκοποι σὺν ὁ προκαθήμενός τους (πατριάρχης ἡ ἀρχιεπίσκοπος), θὰ ἔχουν μία μόνον ψήφο, αὐτὴν τῆς Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας τους, ἡ ὁποία ψήφος θὰ διαμορφώνεται ἀπὸ τὸ πλειοψηφικὸ ἀποτέλεσμα τῆς προηγουμένης μετὰξὶ

Ὁ αἰώνιοςτος Καθηγητῆς Ἰωάννης Καμήρης

τους μόνων ψηφοφορίας ὡς ἐσωτερικοῦ ζητήματος καθε Αὐτοκέφαλῃ Ἐκκλησίᾳ – μέλους τῆς Ψευδοσυνόδου, ἀν εὐδοκῆσαι ὁ Προκαθήμενός τῆς νὰ διεξάγῃ τέτοιον ἐσωτερικὴ ψηφοφορία. Σημειωτέον ὅτι στὴν προγενέστερες Μεγάλης Συνόδους ἡ στὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους - πλὴν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς, ὅπου κλήθηκαν ὅλοι - οἱ Ἐπίσκοποι – μέλη τους καλούταν κατὰ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία, ἀλλὰ μέσα στὶς Συνόδους κάθε Ἐπίσκοπος εἶχε ἀτομικὸ δικαίωμα ψήφου (βλέπετε Βασ. Σταυρίδου, Ὁ Σύνοδικὸς Θεσμός τῆς Οἰκουμενικῆς Πατριαρχεῖον, σελ. 271). Ἐπίσης, στὴν εἰσήγησή του στὴ Συνάξῃ τῶν Προκαθήμενῶν τῶν Ἰανουαρίου 2016, ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος ἀνέτρεψε τὴν ὁμοφωνία ὡς τρόπο λήψης ἀποφάσεων, τὸν ὁποῖο συναποφάσισε με τοὺς λοιποὺς Προκαθημένους, ἐρμηνεύοντας τὴν αὐθαριεῦς ὡς συναίνεση (υποθετώντας τὸ σύστημα λήψης ἀποφάσεων στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν, βλέπετε Αναστασίας Βασιλειάδου, 3. Ἡ διαδικασία λήψης ἀποφάσεων στὸ ΠΣΕ με συναίνεση, σέ: Ὁρθόδοξος καὶ τὸ Μέλλον τοῦ Πολυμεροῦς Θεολογικοῦ Διαλόγου, προκειμένου:

1 - νὰ ἀποφύγει τὴ διαφανὴ καταμέτρηση τῶν ψήφων, βετικῶν καί ἀρνητικῶν, δηλ. καταγράφοντας ἀπλῶς τῖς θέσεις τῶν ἐνδεχομένων μειοψηφούντων μελῶν τῆς Ψευδοσυνόδου – Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ

2 - νὰ ὑφαρπάζει τῖς ὑπογραφές τῶν Προκαθημένων καί τῶν λοιπῶν εκπροσωπῶντων τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν – μελῶν τῆς Ψευδοσυνόδου στὶς ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν ἐξὶ συνοδικῶν κειμένων, καὶ ἰδίως τοῦ ἐπὶ τοῦ προσυνοδικοῦ κειμένου – κλειδιοῦ «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας με τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», καί ἐτσι

3 - νὰ ἀποφύγει τὴν καταψήφιση ἐστω καὶ ἀπὸ μία Αὐτοκέφαλῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς ἀπόφασης – κλειδί τῆς Ψευδοσυνόδου, δηλ. τοῦ προσυνοδικοῦ κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», μέσω τῆς μὴ υπογραφῆς κάποιου ἡ ὅλων τῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων ἀπὸ μία ἡ περισσότερες Αὐτοκέφαλές Ἐκκλησίες, ὅπως ἀναφέρεται ἀνωτέρω.

Στέρησις κανονικῶν δικαιωμάτων

β) Οἱ Ἐπαρχιοῦχοι Ἐπίσκοποι ποὺ δὲν εἶναι μέλη τῶν ἀντιπροσωπιῶν τῆς Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας τους, ἡ ὁποία εἶναι μέλος τῆς λεγόμενης «Συνόδου», καθὼς καί τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, στεροῦνται τὸν ἐκκλησιαστικὸν τὸν δικαίωμάτων. Διότι ὁ Κανονισμός τῆς λεγόμενης «Ἀγίας καί Μεγάλῃς ἡ Πανορθόδοξης Συνόδου» ὀρίζει αὐθαίρετως, ἀπὸ ἐκκλησιολογικῆς – δογματικῆς καί κανονικῆς ἀποψεως, ὅτι οἱ ἀποφάσεις τῆς εἶναι υποκειμενικῆς. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι: 1) Οἱ μὲν Ἐπαρχιοῦχοι Ἐπίσκοποι ποὺ δὲν εἶναι μέλη τῆς ἐν λόγῳ «Συνόδου», στεροῦνται τοῦ δικαιώματος καί καθιζοντόν τους, ποὺ στηρίζεται στὴν ισότητά ὧλων τῶν Ἐπισκόπων ποὺ ἀπορρεῖ ἀπὸ τὴν ἐπισκοπικὴ τὸν χειριστῶν, ἐκ τῶν ὑπερίνων νὰ ἐγκρίνουν ἢ νὰ μὴ ἐγκρίνουν τῖς ἀποφάσεις τῆς. Καί 2) Οἱ λοιποὶ κληρικοί, οἱ μοναχοὶ καί οἱ λαϊκοὶ στεροῦνται τοῦ δικαιώματος καί τοῦ καθιζοντόν τους, ποὺ ἀπορρεῖ ἀπὸ τὴν εἰδική τῆς γῆ γενικῆ τους ἐρμωσύνη, ἐκ τῶν ὑπερίνων νὰ ἀποδεχθῶν ἢ νὰ ἀπορρίψουν τῖς ἀποφάσεις τῆς ἐν λόγῳ «Συνόδου» οἱ ὁποῖες ἀφοροῦν σὲ θέματα πίστεως καὶ μάλιστα τὸ οἰκουμενιστικὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», ὅπως ἀναφέρεται ἀνωτέρω.

Διακοπὴ μνημοσύνου

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἀν δὲν ἐκπληρωθοῦν οἱ ἀνωτέρω ἀναφερόμενες τρεῖς (3) προϋποθέσεις, ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας (ἐπίσκοποι, λοιποὶ κληρικοί, μοναχοὶ καί λαϊκοὶ ὑποχρεοῦνται νὰ παύσουν τὸ μνημόσυνο τῶν ἐκκλησιαστικῶν τους προϊεταμένων, οἱ ὁποῖοι

1 - θὰ ἔχουν ὑπογράψει ὡς συνοδικοὶ ἀρχιερεῖς ἢ ἐγκρίνεις ὡς μὴ συνοδικοὶ ἀρχιερεῖς ἢ ἀποδεχθῶν ὡς λοιποὶ κληρικοί τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἐκ τῶν ὑπερίνων τὸ προσυνοδικὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» ἐπεὶ ὡς ἔχει ἐπε τροποποιημένο (δεδομένου ὅτι ὁποιαδήποτε τροποποίηση τοῦ μόνου τῆν κα' οὐσίας διατηρήσῃ τὸν ἐγγυητά), τὸ ὁποῖο ἀναγνωρίζεῖ τὴ Θρησκευτικὴ Παγκοσμιοποίηση τῆς τὴν Παναίρεσι, κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰουστίνου Πόποβιτς, τοῦ Ἐωσφορικοῦ Συγκρητιστικοῦ Διακριστικικοῦ καὶ Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ,

2 - θὰ ἔχουν ἀποδεχθεῖ τὰ ἀνωτέρω ἐξ (6) προσυνοδικὰ κείμενα, ἀν αὐτὰ δὲν ἔχουν ψηφιστεῖ ἀτομικῶ ἀπὸ ὅλους τούς Συνοδικούς Ἀρχιερεῖς καὶ ὄχι ἀπὸ τῆς Αὐτοκέφαλῃς Ἐκκλησίας, ἐνῷ στὴν τελευταία περιπτώση οἱ Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς θὰ κληθοῦν ἀπλῶς νὰ τὰ ὑπογράψουν χωρὶς νὰ τὰ ἔχουν ψηφίσει ἀτομικῶ,

δυνάμει τοῦ 15ου Κανόνος τῆς Πρωτογενέστερας Συνόδου, ὁ ὁποῖος εἶναι Κανὼνας ἐκτελεστικὸς δογματικῶν ὀρων καὶ ὡς τέτοιος εἶναι ὑποχρεωτικῆς καὶ ὄχι διωητικῆς ἐφαρμογῆς, ἐπειδὴ ἀκριβῶς συνιστᾷ Νόμο τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐφαρμοστεῖ ὁ θεοσὺς τῆς οικονομίας σὲ σχέση με αὐτὸν τὸν Κανὼνα, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ποινικινός.

Προκειμένου νὰ ἀποφευχθῇ ἡ ὑποχρεωτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ 15ου Κανόνος τῆς Πρωτογενέστερας Συνόδου, καλοῦνται ὁ Προκαθήμενός καί οἱ λοιποὶ Ἐκπρόσωποι τῆς Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος:

Α - Νὰ ἀπαίτησουν τὴν τροποποίηση τοῦ Κανονισμοῦ τῆς λεγόμενης «Ἀγίας καί Μεγάλῃς Συνόδου» κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα, ἐπεὶ στὴ Συνάξῃ τῶν Προκαθημένων ἡ ὁποία θὰ προηγηθεῖ δύο ἡμέρες πρὶν τὴν ἐναρξὴ τῶν ἐργασιῶν τῆς λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου» εἶτε, αὐτὸ δὲν ἐπιτευχθεῖ ἐκεῖ, κατὰ τὴν ἐναρξὴ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἰδίας λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου».

Β - Ἀν δὲν ἐπιτευχθεῖ ἐν τέλει ἡ τροποποίηση τοῦ Κανονισμοῦ τῆς λεγόμενης «Ἀγίας καί Μεγάλῃς Συνόδου» κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα, τότε νὰ διαφυγίσουν καί νὰ καταψηφίσουν ὄχι μόνον τὸ προσυνοδικὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», ἀλλὰ καί τὰ ὑπόλοιπα πέντε (5) προσυνοδικὰ κείμενα, καθὼς καί νὰ ὑπογράψουν καί τὰ ἐξ (6) προσυνοδικὰ κείμενα.

Μακαριώτατε, ψηφίσατε ἀρνητικὰ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ἄγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας εἶναι ἐλλειμματικὴ, ἀφοῦ δὲν μετέχει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, μολονότι τὸ Βατικανὸ βρίθει πολλῶν αἰρέσεων καί κακοδοξῶν.

» Οἱ Ἄγιες Μεγάλες (Οἰκουμενικῆς) Συνόδου συνεκαλοῦντο γιὰ ἕνα ἢ δύο, τὸ πολὺ τρία σοβαρότατα δογματικὰ θέματα. Οἱ προσυνοδικῆς διασκέψεις ἀρχισαν με ἑκατὸ θέματα καί ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθει Σύνοδος κατέληξε σὲ ὀκτὼ θέματα.

» Ἀπὸ κάθε ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἐπιλέγονται εἴκοσι τέσσερις Μητροπολίτες καὶ ὁ Προκαθήμενός εἰκοσι πέντε. Σὲ καμιά Σύνοδο δὲν ἀποκλείστηκαν τόσοι πολλοὶ ἱεράρχες.

» Οἱ ὑπόλοιποι πενήντα Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ποὺ δὲν μετέχουν, ἔχουν ἀψηφῇ; Ἐξουσιοδοτοῦν τοὺς εἰκοσι τέσσερις καὶ τὸν Μακαριώτατο ὁ ὁποῖος καὶ μόνος θὰ ὑπογράψει; Τί ρόλο παίζουν οἱ ἀποκλεισμοί; Τοὺς δόθηκε ὁ ρόλος νὰ ἐγκλεισθοῦν στὸ καλὶ τους καί νὰ προσεῦχονται νὰ ὑπογράψαι ὁ Μακαριώτατος με φρόνημα ὑπακοῆς ἢ ἀνταποκτῆ στὸν Οἰκουμενικὸ; Καμιά Σύνοδος δὲν εἶχε αὐτὴ τὴ σύσταση καὶ αὐτὴ τὴ νοοτροπία. Θυμίζει στήσιμου μίθς θρησκευτικῆς ἢ φιλανθρωπικῆς οργανώσεως ποὺ χρηματοδοτεῖται ἀρὰ ἀπὸ τὸν κρατικὸ κορβανά, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ ὅπωςὸδήποτε κάποια συμφέροντα.

Σεῖς, Μακαριώτατε, ὡς ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δὲν μετείχετε τῆς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων. Τώρα τί θὰ ἀποφασίσετε;

Ἄν ἡ Σύνοδος πραγματοποιηθεῖ, φοβόμαστε ὅτι:

1. Τὰ πάντα εἶναι στήμενά με σκοπὸ νὰ ψηφισθεῖ ἄμεσα, ἄνετα καί γρήγορα, καθὼς δείχνουν ὅλα τὰ προγνωστικά, τὸ πρῶτο θέμα τοῦ μικροῦ καταλόγου ποὺ κατάρτισθηκε: **Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον**, νὰ δοθεῖ δηλαδή ἐκκλησιαστικότητα στους παπτικούς. Οἱ παπτικοὶ παρατηρήτες θὰ ἀποχωρήσουν ἀπὸ τὴν Ἀγίαν καί Μεγάλῃ Σύνοδο, βουτηγμένοι στὸ σκοτάδι τῶν ποικίλων κακοδοξιῶν τους, κορίζοντες ὅμως δωρεάν στὸν ἄρτι ἐπισκεφθέντα τὴν Ἑλλάδα πάπα φραγκίσκου τὴν πολυπληθεῖ ἐκκλησιαστικότητα. Ἡδὴ στὴ νῆσο Λέσβο προσηφωνήθηκε ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Βαρθολομαῖο ὡς κανονικός Ἐπίσκοπος Ρώμης. (Δὲν ἴταν μάλιστα πρώτη φορά ποὺ τιμήθηκε ὁ αἰρετισμῶς). Ἀν οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίες ποὺ θὰ συμμετάσχουν στὴν Πανορθόδοξο Σύνοδο ψηφίσουν καταρατικά, δηλαδή νὰ ἀναγνωρίσθαι ἐκκλησιαστικότητα ἀρα καὶ συνοδικότητα στους αἰρετικούς, κλίνειν ἕνα τόσο μεγάλο θέμα συνοπτικά, χωρὶς καμία ἀντίδραση ἐκ μέρους τῶν ὀρθόδοξων.

2. Ἄν ληφθεῖ τέτοια ἀπόφαση, θὰ πανηγυρισθεῖ ἡ ἔνωση με τοὺς αἰρετικούς παπτικούς, ἀλλὰ θὰ θρηνηθῶμεν διασπάσεις Ὁρθόδοξων, ἀντιδράσεις, ἀποτειχίσεις τοῦ Σώμα τῆς Ἀγίας Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Ὁ Παναγιώτατος με τὴν δόξαν τῶν Μ.Μ.Ε. καί τὴν ἐξασφαλισμένη πειθνία ὑπακοῆς τῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένη ἐπισκόπων του καί κληρικῶν του, θὰ διαλαλήσῃ τὴν ιστορικῆς σημασίας ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν. Αὐτονόμηθ θὰ εἶναι ἡ ἔνωση με τὰ λοιπὰ κομμάτια τῶν προτεσταντικῶν παραφροσῶν, τῶν Κοπταῶν καὶ λοιπῶν μονοφυσιτῶν. Σὲ ὅλα τὰ πλάτη καί μῆλῃ τῆς ὑψηλῆς θὰ ἀπλωθεῖ ἡ παχρσιολογικὴ μείξῃ ὅλων τῶν ψευδῶν «ἐκκλησιῶν» μετὰ τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Αποστολικῆς Ἐκκλησίας. Μαθαίνουμε ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἀμερικῆς καί τῆς Εὐρώπης τοῦ κλῆματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου, ὅτι ἀνεμύνουν με ἐναγώνια προσμονὴ τὴν «ἰερὴ» καὶ «ιστορικὴ» ἀνέμηση με τοὺς παπτικούς, προτεσταντές καί μονοφυσιτες, γιὰ νὰ μὴ σιἀσθόνται τὸ ἔλλειμμα τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας ἡ πὸ σαστὰ τὸ κῶμικες τῶν ἀπτηρχαιωμένων ὀρθόδοξουσῶντων ἱερωμένων. Θὰ εἶναι ἐπὶ τέλους καὶ αὐτοὶ «ἰπ», ὅπως ὅλοι οἱ παπτικοὶ καί λοιποὶ κληρικοὶ τῆς γῆς.

3. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἔχει προαναγγελεῖ ὡς πρόεδρος τῆς «Ἀγίας» καί Μεγάλῃς Πανορθόδοξης Συνόδου, ὅτι θὰ ἐπακολουθήσουν καὶ ὅλες σὺνοδοι, μᾶλλον πατρισταρκανικές (ὄχι πὰ πανορθόδοξες), ποὺ θ

Μικτοὶ γάμοι: Ὁ Δούρειος Ίππος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐτεροδόξοι συντρόφιοι τους: Εἶναι δυνατόν νά ἦσαν τόσο στενὸνύμοιοι καὶ κοντοφθαλμοί; Ἀγνοοῦσαν ποῖο ἦταν τὸ συμ- φέρον τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία ἐκκοιῶσαν; Ἀσφαλῶς, ὄχι. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγγύρημα, ὅπως ἐννοοῦνται, καὶ τὸ ὅτι ἡ οἰκονο- μία «δὲν ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν κατάλυσιν τῆς κανονικῆς τάξεως καὶ τῆς ἐν γένει παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει εἰς τὴν ἐμπέδυσιν αὐτῆς», ὅπως παρρησίῃ χαρα- κτηριστικά ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας. Ἐὰν ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας εἰς συγκεκριμένην πινά περι- τπωσιν συνεπαγίγεται τὴν διακινδυνεύσιν καὶ ἐξασθένησιν τῶν θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας, τότε «νικάτωσαν οἱ τῆς Ἐκκλησίας θε- σμοί». ¹⁶

Τὸν κίνδυνον αὐτὸ ἐξασθενήσεως τῶν θεσμῶν τῆς Ἐκκλη- σίας ἐξ αἰτίας τῆς ἀχαλίνωτης διαθέσεως πρὸς χρῆσιν τῆς οἰκο- νομίας, θέλοντας νὰ ἐπισημάνῃ ὁ αἰερινότατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος Κοτσώνης, ἐγραφε: «Σκοπὸς τῆς ἐκκλη- σιαστικῆς οἰκονομίας ἐστὶν ὄχι μόνον ἡ συμπλήρωσις τρόπουν πινά τοῦ νομίμου καὶ κανονικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ προφύλαξις αὐτοῦ κατὰ τὰ καιρία καὶ ἀπαραίτητα στοιχεῖα του... Ἡ φροντίς δὲ περὶ τὴν διαφύλαξιν τῶν νομίμων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κρατούντων δὲν εἶναι τοιαυτὴ ὥστε ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονο- μίας, ὅχι μόνον νὰ μὴ ἐκχρῇ καὶ κινηθρὴν τὴν πρόβλεπν τῆς ἀνα- τρωπῆς τῶν τεθεσπισμένων, ἀλλ’ ἡ ἀνατροπὴ αὐτὴ νὰ μὴ ἐισέλθῃ οὔτε καὶ ὡς ἀκούστων ἀποτέλεσμα τῶν κατ’ οἰκονομίαν ληθθέντων μέτρων!» ¹⁷

Πόσο μακράν τῆς πιὸ πάνω Πατερικῆς γραμμῆς εὐρίσκεται ἡ οἰκονομία τῶν μικτῶν γάμων, ποὺ προκρίτει νὰ θεσπίσῃ ἡ μέλλουσα νὰ συνελθῇ «Ἀγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος»; Μὲ τὴ νέα αὐτὴ τὰξὶ πραγμάτων, ποὺ προωθεῖται, ὅχι μόνον δὲν συμ- πληρώνεται τὸ νόμιμον καὶ κανονικό, ὅχι μόνον δὲν προφυλάσ- σονται τὰ καιρία καὶ ἀπαραίτητα στοιχεῖα του, ἀλλὰ ἐπιτυγ- χάνεται ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ ἀποφευχθῇ, καὶ ἡ ἀνα- τροπὴ τῶν τεθεσπισμένων εἰσέρχεται πλέον ὡς φυσικὸν ἀποτέλεσμα τῶν κατ’ οἰκονομίαν ληθθέντων μέτρων, δηλητη- ριάζοντας καὶ νοθεύοντας τὸ πνεῦμα καὶ τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλη- σίας.

Ὅλα αὐτὰ μᾶς ὀδηγοῦν στὸ συμπέρασμα δι, ἔαν οἱ Πα-τέρες δὲν ἀσκήσαν οἰκονομία στὴν περίπτωσιν τῶν μικτῶν γάμων, αὐτὸ ἔκαναν διότι ἦσαν πολὺ εὐεαίσθητοι κατὰ θέμα- τα τῆς Πίστεως καὶ ἐκρίναν ὅτι καμία οἰκονομία δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ στὶς σχέσεις Ὀρθόδοξων καὶ αἰρετικῶν. Ἡ Ὀρθόδοξὸ Πίστι, κατὰ τοὺς Πατέρας, ἀποτελοῦσε πάντοτε τὴν ἀμετακίνητὴ βάση, ἀνεὺ τῆς ὁποίας ἦταν ἀδιάνογη ἡ ἀσκηρὴ τῆς οἰκονομίας. Πῶς λοιπὸν ἦταν δυνατόν οἱ Πατέρες νὰ εὐλόγησων ἐνα Μυστήριον, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἐνα μέλος ποὺ ζητᾷ τὴν εὐλογία αὐτῇ δὲν δεχεται τὴν Ὀρθόδοξὴ Πίστι, ἀλλὰ παραμένει θεληματικά στὴν πλάνη καὶ τὴν αἵρεσι;

Εἶναι οἱ ἐτεροδόξοι σύζυγοι Χριστιανοὶ καὶ βαπτισμένοι;

«*Βεβαίως εἶναι*», θὰ πτεῖσιν οὖν ἡ ἀπάντησόν οἱ ὑπέρμαχοι καὶ ὑποστηρικτὲς τῶν μικτῶν γάμων. «Ἐὰν δὲν ἦσαν, ἡ Ἐκκλη- σία δὲν θὰ δεχόταν νὰ τελεσθῇ τὸν γάμο οὔτε κατ’ οἰκονομίαν». Ἀς ἐξετάσωμε ὁμως κατὰ πόσον ἀληθεῖς οἱ ἰαχυρισμοὶ τους.

Ὡς γνωστόν, ἐνα ἀπὸ τὰ βασικά στοιχεῖα, ποὺ ἀποδεικνύει τὴν χριστιανικὴν ἰδιότητα ἑνὸς προσώπου εἶναι ἡ πίστι του στὸ Χριστό, στὴ Θεοτῆτᾳ Του καὶ τὴ διδασκαλία Του. Χριστιανός, ποὺ δὲν πιστεῖει στὸ Χριστό, στὴ Θεοτῆτᾳ Του καὶ στὴ διδα- σκαλία Του, δὲν εἶναι Χριστιανός. Απαρτήρητ ἐπίσης προϋπο- θέσει εἶναι νὰ πιστεῖα ὀρθόδοξος καὶ νὰ ἀνήκῃ εἰς μία καὶ μοναδικὴ Ἐκκλησία, ποὺ ἱδρῶσε ὁ Χριστός. Εὐκόλως βεβαίως χαρακτηρίζομε σήμερα, κοσμικῶς σκεπτόμενοι, ὅλους ὄσους πιστεῖσων στὸ Χριστό Χριστιανούς, τὰ κτήρηα ὁμως τῶν Πα-τέρων ἦσαν ἐντελῶς διαφορετικά ἀπὸ τὰ δικά μας. Τὴν εποχὴ τῶν Πατέρων, οἱ Ἀρειανοί, οἱ Νεστοριανοί, οἱ Πνευματομάχοι, οἱ Μονοφυσιτὲς δὲν νόμοιόγραφον Χριστιανὸν, ἀλλὰ αἰρετικό. Σήμερα, ὅλοι οἱ αἰρετικοὶ ὀνομάζονται Χριστιανοί! Ὁ λόγος ἑνὸς μόνο Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Μ. Ἀθανασίου, εἶναι ἀρκετὸς γιὰ ν’ ἀποδείξῃ πόσο ἐχομε ἀπαρκαμυνθῆν ἀπὸ τὴν γραμμὴ, τὴ σκέψι καὶ τὸ φρόνημα τῶν Πατέρων. Ἰδοὺ, τὴ γραφεῖ: «Ἰδόμεν δὲ ὁμως καὶ πρὸς τοῦτους καὶ αὐτὴν τὴν ἐξ ἀρχῆς παρδόσαν καὶ διδασκαλίαν καὶ πίστιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἣν ὁ μὲν Κύριος ἔδωκεν, οἱ δὲ ἀπόστολοι ἐκτίρουν, καὶ οἱ πατέρες ἐφύλαξαν. Ἐν ταυτὶ γὰρ ἡ Ἐκκλησία τεμελευμένηται, καὶ ὁ ταῦτης ἐκπίπτων οὐτ’ ἐν αἷῃ, οὐτ’ ἐν λέγειοι Χριστιανός». ¹⁸

Σύμφωνα μὲ τὸν ὀρισμὸ αὐτὸ τοῦ Ἀγίου, Χριστιανός εἶναι μόνον αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴ σωστὴ πίστι, τὴν ὀρθὴ δόξα, τὴν Ὀρθοδοξία καὶ κανένας ἄλλος, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅσο «ακράβια» καὶ «φανασική» καὶ ἀν ἡχῇ σὰ ὡτα τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων.

Κριτῆς τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τῆς, μόνον μία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἔς τὰ ἰσοδύναμά τῆς (ἐννοεῖται Σύνοδος Οἰκουμενικῆς κύρους;) μποροῦν νὰ καθιερώσων ὀριστικά μία αὐτοκέφαλῃ Ἐκκλησία, καὶ ὁποῖες προσωρινῆς διευθετήσεῖς ὁσον ἀφορᾷ στὴν αὐτοκεφαλία ἡ τὴν αὐτονομία, ὑπόκεινται στὴν ἐπιδοκι- μασία τῆς Κων/πολῆς.

Παρά τῆς προφανεῖς τους διαφοροποιήσεῖς, ἀμφότερες αὐτές οἱ θέσεις ἀντιμετωπίζουν τὴν ἀνοδο στὴν αὐτοκεφαλία καὶ τὴν ἀνοδο στὴν αὐτονομία ὡς δύο πολὺ ὅμοιες διδακτι- σίες. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, τὰ προσεγγῆδια τῶν σχετικῶν κινήσεων γύρω ἀπὸ τὴν αὐτοκεφαλία καὶ τὴν αὐτονομία, ἀντιμετωπίζουν αὐτὲς τῆς διαδικασίης ὡς ἀνόμοιες. Ἡ διδι- κασία τῆς ἀνόδου στὴν αὐτονομία, ὅπως ὑπαγορεύεται στὸ προσχέδιο τοῦ κείμενου, εἶναι ὑπόστοιχη μὲ τὴ θεωρητὴ τῆς Ρωσικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, τόσο γιὰ τὴν ἀνοδο στὴν αὐτονομία ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἀνοδο στὴν αὐτοκεφαλία, ὅπως αὐτὲς περιγράφονται στὶς δίκῆς τῆς ἀναφορές.

Ὁ ρόλος τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως

Εἰς τὸ τελικὸν κείμενον φαίνεται πὼς ὑπῆρχε μία μεζιξὶ ἀπόψεων, ὡς αὐτὴ κατεγράφη ἐπίσημως εἰς τὴν κατωτέρα ἀπόφασιν:

«Ἐκδότῃ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία δύναται νὰ παρα- χωρή αὐτόνομον καθεστῶς μόνον ἐνὸς τῶν ὀρίων τῆς κανονικῆς γεωγραφικῆς περιφέρειας αὐτῆς. Εἰς τὸν ὡρὸν τῆς Ὀρθοδοξοῦ Διασπορᾶς δὲν ἱδρύονται αὐτο- νόμοι Ἐκκλησίαι, εἰ μὴ μόνον μετὰ πανορθόδοξον συναί- νεσιν, ἐξασφαλιζομένην ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρ- χου κατὰ τὰ πανορθόδοξως ἰσχύοντα».

Τὸ πρόβλημα μὲ τὸν συμφυρμὸν τῶν ἀόπειων εἶναι ὅτι ἐξοδὴ πηξέμενον κύρος εἰς τὸν ρόλον τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, οὔτε κἀν τῆς Πατριαρχικῆς Συνό- δου. Αὐτὸ καθίσταται ἰδιαίτερος αἰσθητὸν εἰς τὴν συνέχει- αν τοῦ κείμενου:

«Εἰς περιπτώσεις ἀνομίης αὐτονόμου καθεστῶτος εἰς τὴν ἰδίαν γεωγραφικὴν ἐκκλησιαστικὴν περιοχὴν ὑπὸ δύο Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, καί, ὡς ἐκ τούτου, ἐγειρο- μένης ἀμφισβητήσεως ἐκατέρου Αὐτονόμου, αἱ ἐμπλε- κόμενα πλευρὰ ἀναφέρονται, ὁμοῦ ἢ κεχωρισμένως, εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ἡν οὗτος ἐξέβηρ τὴν κανονικὴν λύσιν ἐπὶ τοῦ θέματος κατὰ τὰ πανορθόδοξως ἰσχύοντα».

Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ὁποῖος μέχρι πρὶντοῖς εἰς μάτν ἐπεβίβετο εἰς ἀγῶνα διὰ τὴν ἀνανγώρη- σιν τοῦ δικαϊώματος τοῦ «ἐκκλητίου» ἐφ’ ὧων τῶν Ὀρθο- δόξων Ἐκκλησιῶν, δὰ ἐπιτύχῃ ἀθρόοις ποσὶ τὴν Οἰκουμε- νικὴν ἀνανγώρησιν του ὡς κριτοῦ διορδοδόξων θεμάτων! Μάλιστα, ἡ διατυπώσις ὁρίει ρητῶς τὸ πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προσηγο- ρεῖαν διὰ μελλοντικῶς συζητήσεως περὶ «ἀνακηρύξεως αὐτοκεφαλῶν», ἀλλὰ καὶ ὑπονομεῖ τὴν παρούσαν κατὰ- στασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς θέτει ἐνα πρόσωπον τοῦ Πα- τριάρχου, οὔτε κἀν μίαν Μείζονα Σύνοδον! Θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς κριτὴν πηξέμενον κύρους ὄχι μόνον δημιουργεῖ προση

Ο Αρχιεπίσκοπος διὰ τὰς ἀδελφότητας

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Μακαριωτάτου εἰς Σέρρας ἔδωκεν ἀπαντήσεις εἰς πολλές πλευρὰς. Πρῶτον, πρὸς τὸν Ὑπ. Παιδείας ποὺ ἔχει ἀπαγορεύσει εἰς τοὺς ἱεράρχαυς να εἰσερχοῦνται εἰς τὰ σχολεῖα. Δευτέρον, πρὸς τὸν Πατριάρχην Κων/πόλεως, διότι καὶ ἐκεῖνος ἐπεσκέφθη πρὸ καιροῦ τὰς Σέρρας μετὰ τὸ ἀμύητον ἀνακρινθεὶν ποτὶ ἀντιγράφεα τὰ γεγονότα εἰς τὴν ἐκδότῳ τοῦ Κυρίου εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Τρίτον, ὅσους ἐπιθυμοῦν ἀνταπεραθεῖσαι μετὰ τὰς Ἀδελφότητας. Τέταρτον, πρὸς ὄσους διαφωνοῦν μετὰ τὴν ὁρῶσαν τηλεοπτικὸν σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Συμφωνῶς πρὸς ἄρθρον τοῦ κ. Χρήστου Καναρόπουλον εἰς τὴν romfea.gr, τῆς 9ης Μαΐου 2016:

«Συνυδεόμενος ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Μαντινείας κ. Αλέξανδρου, τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Βρεσθίνης κ. Θεόκλητον καὶ τὸν οἰκεῖο Ποιμενάρχην Σεβ. Μητροπολίτην Σερρών κ. Θεολόγο ὁ Μακαριώτατος μίλησε στὰ παιδιὰ τοῦ Γυμνασίου καὶ ἀπάντησε σὲ ἀρκετεῖς ἐρωτήσεις τους... Ἀμέσως, μετὰ ἐπισκέφθηκε τὴν Ὁρθόδοξὴ Χριστιανικὴ ἀδελφότητα Ἁγία Λυδία

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης καὶ ἡ Νέα Ἑποχὴ

Εἰς συνέντευξίν του εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΚΙΒΩΤΙΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» τῆς 12ης Μαΐου 2016 ὁ Σεβ. Δημητριάδης κ. Ἰγνατίος ἐρωτῆθεις περὶ τῆς Μ. Συνόδου ἐδήλωσε:

«Ἡ Ἀγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ στὴν Κρήτη, ἔχει προκαλέσει διαφορεῖς ἀντιδράσεις. Τελικὰ, πόσο σημαντικὴ μπορεῖ νὰ εἶναι γιὰ τὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία; Δὲν ὑπάρχει καμία ἀμφιβολία ὅτι πρόκειται γιὰ μία ἀπὸ τῆς πιὸ σημαντικῆς ἐξελίξεις καὶ ἔχει νὰ προσφέρει πολλὰ. Θὰ εἶναι μία ξεχωριστὴ ἐμπειρία καὶ ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα θὰ διαφανεῖ ἡ ἐπιτυχία τῆς ἡ. ὅχι. Πάντως, εἶναι καὶ πρὸς χρειάζο-

μαστε στὴν νέα ἐποχῇ. Ὅσο γιὰ τὴς ἀντιδράσεις, πάντα θὰ ὑπάρχουν. Ἄλλωστε, τὸ γεγονός ὅτι ὑπάρχουν ἀντιδράσεις δείχνει καὶ τὴ σπουδαιότητα τῆς Συνόδου».

Σχόλιον Ο.Τ.: Τί σιβυλλικὸν ἦτο αὐτὸ περὶ τῆς Νέας Ἑποχῆς; Τί σημαίνει ὅτι χρειάζομεθα τὴν Μ. Σύνοδον διὰ τὴν Νέαν Ἑποχὴν; Ἔως τώρα ἡ Ἐκκλησία ἐπορεύετο πλημμελῶς; Ὅσον διὰ τὴν Μ. Σύνοδον ἡ ἀποτυχία τῆς εἶναι δεδομένη, ἐφ' ὅσον συγκλετῆται ἀντικανονικῶς! Αἱ ἀντιδράσεις καταδεικνύουν εἰς ποῖα σημεία χωλῶνται, ἀλλὰ ὁ Σεβασμιώτατος προσποιεῖται ὅτι δὲν γνωρίζει.

Ἐπισήμως μόνιμος ἡ Μητρόπολις Μετρώρων

Κόποι ἐτὼν δικαιοῦνον ἔστω καὶ ὀλίγων τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Σταγῶν καὶ Μετρώρων κ. Σερραφεῖμ. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ stagon-news.gr τῆς 6ης Μαΐου 2016:

«Μπορεῖ νὰ πέρασαν κάποιον μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀποφάσισε ἡ ἱερὰ Μητρόπολις Σταγῶν καὶ Μετρώρων ἀπὸ τὸν Προσωπτοπαγὴ χαρακτῆρα τῆς μεταρτῆκε σὲ Μόνιμο. Ἐκμεκρῶσε ὅμως ἡ τροπολογία ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, γιὰ νὰ ἐπικυρωθεῖ καὶ ἐπισημὰ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ χαρακτῆρα. Πρὶν ἀπὸ λίγο ψηφίστηκε ἡ τροπολογία ποὺ εἶχε ἐνισχυεῖ σὲ Νομοσχέδιο ποὺ εἶχε καταθέσει ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας κ. Φίλης. Ἡ τροπολογία ποὺ ψηφίστηκε: Μὲ τὴν παράγραφον 4 ρυθμίζονται ἐπιτεῖοντα ὀργανωτικὰ θέματα Μητροπόλεων. Συγκεκριμένα, ὑστερα ἀπὸ τὴν καθάρησιν μετὰ τοῦ ἁθροῦ 44 παρ. 1 τοῦ ν. 4301/2014 (Α' 223) καὶ τῶν

5 «προσωποπαγῶν» Μητροπόλεων τοῦ ἁθροῦ 12 τοῦ Ν. 1951/1991 (Α' 84) μετὰ ἀπὸ πρότασιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ποὺ εἶχαν παραμείναι κενεὲς καὶ οὐδὲποτε λειτουργήσαν, καὶ τὴν μονιμοποίηση τῆς μῖας ἀπὸ τῆς δύο λειτουργούσας (προσωποπαγέας) 1. Μητροπόλεως (1. Μητρόπολις Γουμενίσσης, Ἀχαιοπόλεως καὶ Πολυκάστρου) κινήθηκε καὶ ὁλοκληρώθηκε ἡ ἀναγκαῖα διαδικασία κατὰ τὸ κανονικὸ δίκαιο ἀπὸ τὴν ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴν λήψην ἀποφάσεως τῆς γιὰ τὴν μονιμοποίηση τῆς δευτέρας «προσωποπαγῆς» καὶ λειτουργούσας Μητροπόλεως Σταγῶν καὶ Μετρώρων καὶ προτείνεται ἡ διατήρησις τῆς ἀνωτέρω ἱερῆς Μητρόπολεως ὡς μόνιμης. Ἡ ρύθμισις δὲν προκαλεῖ καμία ἐπιβάρυνση στὸν κρατικὸ προϋπολογισμό, καθ' ὅσον ἡ συγκεκριμένη ἱερὴ Μητρόπολις ἥδη λειτουργεῖ ἀπὸ τὸ 1991 μέχρι σήμε- ρα».

Θὰ κλείσουν τὰ κοινωνικὰ παντοπωλεῖα;

Φαίνεται πῶς εἰς τὴν Κύπρον ὑπάρχει σταδιακὴ ἐξομάλυνσις τῶν οικονομικῶν προβλημάτων τοῦ λαοῦ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου εἰς πρόσφατον δήλωσιν του εἰς τὸν σταθμὸν ΡΙΚ ἐξέφρασε τὴν αισιοδοξίαν ὅτι εἰς ὀλίγον διάστημα δὲν θὰ ἀπαιτούνται πλέον κοινωνικὰ παντοπωλεῖα. Συμφωνῶνς πρὸς ἄρθρον τοῦ κ. Μαρίας Βρυωνίδου εἰς τὸ ekklesi-online.gr τῆς 11ης Μαΐου 2016:

«Ἡ θέσις ὅτι εἶναι θέματα ἡμερῶν νὰ κλείσουν τὰ κοινωνικὰ παντοπω-

Ἀμοραλιστικὴ ἡ Κυβέρνησις

Ὁ πρῶν ὑφυπουργὸς Παιδείας μαζί με ἄλλους 16 βουλευτὰς ζητοῦν τὴν χαλάρωσιν τῶν νόμων ποὺ περιορίζουν τὴν ἀνθρώπινητα. Ἄν καὶ ὑπάρχει ἥδη τόση διαφθορά, ἐπιθυμοῦν να διαφερίσων ἐντελὲς τὴν κοινωνίαν. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «STAR PRESS» τῆς 12ης Μαΐου 2016:

«Νὰ ἀρθροῦν αἰ αὐστηρὲς χωροταξικὲς προϋποθέσεις καὶ νὰ ἐπιτρεπτοῖται οἱ «πιάτσες» ἐκδιδομένων προσώπων πρὸς κονιὰ σὲ ξενοδογεῖα τριῶν ἀστέρων καὶ ἄνω κατηγορίας, πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ ΣΥΡΙΖΑ, μεταξύ τῶν ὁποίων οἱ Τάσος Κουράκης, Τάσια Χριστοφοποπούλου καὶ Ἀννέτα Καρβαθιά...Οἱ βουλευτὲς ἐπισημαίνουν πρὸς τὸν

Ποῖον τὸ μέλλον τοῦ «συμφώνου»;

Ὅταν μελετὰ κανεῖς τὰς ἐξελίξεις εἰς τὸ ἐξωτερικὸν γνωρίζεις τί διὰ συμψῆ καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἰταλίας πιεζόμενος ἀπὸ τὰς δημοσκοπήσεις ἐπιχειρεῖ νὰ εὐρὴν ἐρείσκει εἰς τοὺς δημοφυλοφίλους. Ὡς ψηφισθὲ συμφωνία μετὰ τὰ ἴδια ἀκριβῶς δικαιώματα τοῦ πολιτικοῦ γάμου, ἐνῶ ἥδη τὰ δικαστήρια ἀπεφάνθησαν ὅτι δὲν ὑφίσταται πρόβλημα γιὰ τὴν υἱοθεσίαν. Ὡς ἐπληροφωρηθῆμεν ἀπὸ τὴν «ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ» τῆς 11ης Μαΐου 2016:

«Πρὸς τὸ παρόν (ὁ κ. Ρέντις), ἀπαντὰ μετ' ἐπινοωμένης ἀντιπερίθεσις καὶ ἀνεμνεῖν ἀπὸ τῆ Βουλῆς νὰ

Ὁρθὴ ἡ ἀπαγορεύσις τῆς ΔΙΣ εἰς τὸν Σεβ. Ἐδέσσης

Τὴν προηγουμένη ἐβδομάδα κατέστη γνωστὸν ἀπὸ δημοσίευμα τοῦ amen.gr εἰς τὸ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐδέσσης κ. Ἰωὴλ ἔλαβεν ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας τὸ Φανάρι ἐκάλει αὐτὸν νὰ συμμετάσχη εἰς τὴν Μ. Σύνοδον μετὰ τὴν ἀντιπροσωπίαν τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως. Ὡς προβλέπεται, ὁ Σεβασμιώτατος ἐξήτησεν ἄδειαν ἀπὸ τὴν προϊσταμένην του ἀρχὴν, ἥδη τὴν Ἱερὰν Σύνοδον. Κατὰ τὴν συνεδρίασίν τῆς ἡ ΔΙΣ τῆς 12ης Μαΐου ἐξέδωσε τὸ ἀκόλουθον ἀνακοινωδέν:

«Ἡ ΔΙΣ ἐνιμερώθηκε ἀπὸ τῆ Συνδικῆς Ἐπιτροπῇ ἐπὶ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Εὐταΐας περὶ τοῦ Ἀπολογισμοῦ τῶν Δαπανῶν γιὰ τὴν Φιλανθρωπικὴ Διακονίαν κατὰ τὸ ἔτος 2015, ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τὸ δαπανηθὲν ποσὸ εἶναι 126.041.801,73 € καὶ καλύπτει ὅλες τῆς σπαστικές ἀνάγκες ὡς καὶ τὰ λειτουργικὰ ἐξόδα τῶν ἱδρυμάτων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἡλείας κ. Γερμανὸς, ἀφοῦ ἐπεξεργάσθηκε τῆς κατατεθείσης ἀπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν προτάσεις - παρατηρήσεις εἰς τὴν κεϊμένην τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου, εἰσηγήθηκε αὐτές στὴ Δ.Ι.Σ., ἡ ὁποία καὶ τῆς ἐνέκρινε ὁμόφωνα. Ἀκολουθεῖς ἡ Δ.Ι.Σ. ἀποφασίσαις ὅπως αὐτές παραπεμφθῶν πρὸς τελικὴ ἐγκρίσιν στὴν Ἱεραρχία τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία θὰ συγκληθεῖ πρὸς τοῦτο τὴν 24ῃ καὶ 25ῃ Μαΐου ἔ.ε.

Κατόπιν ἐγγράφου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Ἰωὴλ ἐπὶ τῆς προσκλησεῖς τῆς ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ μετασχεῖ ὡς Μέλος τῆς Πατριαρχικῆς Ἀντιπροσωπίας στὴν Ἀγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο, ἡ Δ.Ι.Σ. ἀποφάσισε

νὰ μὴ ἐπιτρέπει τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω συμμετοχὴ του, λαβούσα ὑπ' ὀμν ἂν ἑνὸς μὲν ὅτι ἡ Πατριαρχία Πράξῃ τοῦ 1928 δὲν περιλαμβάνει κατὰ σχετικὸ, ὅπ' ἔτερον δὲ τυγχάνει κανονικὸς ἄτοπο νὰ μετεῖναι ὁ αὐτὸς ἱεράρχης σὲ Συνδικὰ Ὅργανα δύο Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν».

Διατὶ προσεκλήθη ὁ Σεβ. Ἐδέσσης;

Τὸ ὅλον συμβὰν ἔχει δημιουργήσῃ ἀπορίας, τὰς ὁποίας θὰ προσπαθώμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν πειστικῶς. Πρῶτον ἐρώτημα εἶναι διὰ τί ἐπελήγει ὁ Ἐδέσσης καὶ ὄχι κάποιοι ἄλλος; Κατ' ἀρχάς τὸ Πατριαρχεῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιλέξῃ ἐκ τῶν ἡδῇ συμπεριλαμβανόμενων εἰς τὴν ἀντιπροσωπίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διότι διὰ ἥτο ὄντως μία πολλὴ «ἐχθρική» κίνησις. Ἐκ τῶν ἐναπομειναντῶν ὁ Σεβ. κ. Ἰωὴλ τυγχάνει ἡπίων τῶνων καὶ ἅπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς ἔχουν καλὴν γνώμην διὰ τὸ πρόσωπόν του, ἐπομένως διὰ ἥτο δύσκολον νὰ τοῦ ἀρνηθῶν. Αὐτὸ ὅμως διὰ τὸ τελευταῖον. Ὁ Σεβασμιώτατος διαθέθει δύο ἄλλα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ικανοποιοῦν τὸ Φανάρι. Ἀφ' ἑνὸς ἦτο εἰς ἐκ τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν ποὺ ἐπεσκέφθησαν τὸ Φανάρι, διὰ νὰ δηλώσωσιν πλήρη ὑπακοὴν ἀσπαζόμενος τὴν χειρὰ τοῦ Πατριάρχου, ὅταν ἀνασταθῇ ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετὰ ἀπὸ ἄρθρον εἰς τὴν ἐφημερίδα «Παρόν», τὸ ὁποῖον ἐλάμβανε θέσιν ὑπὲρ τῆς πληρώσῃ υπαγωγῆς τὸν κακὸς λεγόμενον «Νέων Χωρῶν» εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ὄχι εἰς ἐκεῖν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ὄχι εἰς ἐκεῖν εἰς τὸν Πατριαρχεῖον εἶναι ὡς αἱ 14 Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι νὰ ἀναγνωρίζουν διὰ αἱ Μητροπόλεις αὐταὶ ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ μόνον. Ὅχι μόνον αἱ γενικαὶ ἐντυπώσεις ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τὴν Σύνοδον δὲ διαμορφοῦνται ταχίως

κνον τοῦ μακαριστοῦ γέροντος π. Ἐπιφανίου Θεοδοτοπολίτου. Μετὰ τὴν δημοσίευσιν εἰς τὸν Ο.Τ. Πράξῃ τοῦ 1928 δὲν περιλαμβάνει κατὰ σχετικὸ, ὅπ' ἔτερον δὲ τυγχάνει κανονικὸς ἄτοπο νὰ μετεῖναι ὁ αὐτὸς ἱεράρχης σὲ Συνδικὰ Ὅργανα δύο Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν».

περὶ τοῦ ζητήματος, ἀλλὰ εἰς τὸ μέλλον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ κατέχη εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἑνα ἀποδευκτικὸν ἀπὸ οἰοεῖν «Οἰκου-μενικήν» Σύνοδον, τὸ ὁποῖον διὰ εἶναι πολλὴ ἰσχυρότερον ἀπὸ μίαν ἀντικανονικὴν Πατριαρχικὴν Πράξιν ὡς αὐτὴ τοῦ 1928 καὶ εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἀναγράφεται ἡ Πανορ-δοδόξος ἀναγνώρισις ὅτι αἱ «Νεαὶ Χῶραι» ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἔνας δημοσιογράφος ἀμφισβή-τησε τὴν αἰτιολόγησιν ἐκ μέρους τῆς Συνόδου, ἥδη, ὅτι τὸ ἐπιχειρη-μα συμμετοχῆς εἰς δύο Συνδικὰ ὅργανα δὲν εὐσταθεῖ, διότι δὲν ἐκλήθη, διὰ νὰ συμμετάσχη εἰς τὴν Σύνοδον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀλλὰ εἰς τὴν Με-γάλην Σύνοδον τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἀγνοεῖ ὅτι εἰς τὴν Μ. Σύνοδον συμμετέχουν αἱ Ἐκκλησίαι συνδικαίως; Ὑπῆρξεν συνδικαῖ ἀποφάσεις ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν κατάρτισιν τῶν ἀντιπρο-σωπῶν! Ἐπομένως εἶναι ὡς νὰ συμμετέχῃ εἰς τὴν Σύνοδον τοῦ Πατριαρχείου. Ἐπιπροσθέτως ἡ κοινὴ λογικὴ λέγει ὅτι ἐφ' ὅσον αἱ περιοχαὶ αὐτὰ ἀντιπροσωπεύον-ται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλά-δος πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀντι-προσωπεύονται καὶ ἀπὸ ἄλλην Ἐκκλησίαν;

Διατὶ ἀπὸ τὰς «Νέας Χώρας»;

Ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸ διαδίκτυον τὴν ἀπορίαν: διὰ τί νὰ ἐπιλεγῇ ἕνας ἐπιπλέον ἱεράρχης ἀπὸ τὰς «Νέας Χώρας», ὅπ' ἦς στιγμήθι ἥδη αὐταὶ ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τοὺς 12, τοὺς ὁποίους ἐπέλεξε κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ Μαρτίου ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος; Τῆς Ἐκκλησίας γνωρί-ζει καλῶς ὅτι κατὰ τὴν ὑπογραφὴν τῶν Πρακτικῶν τῆς Μ. Συνόδου θὰ καταχωρηθῶν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν καὶθε Αὐτοκέφαλου Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα καὶ διὰ ὑπο-γράφουν αὐτὰ. Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποῖαν Ἱεράρχαι κατὰ «Νέων Χωρῶν» ὑπάρχουν μόνον εἰς τὴν ἀντιπροσωπίαν τῆς Ἐκκλησί-ας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὄχι εἰς ἐκεῖν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ὄχι εἰς ἐκεῖν εἰς τὸν Πατριαρχεῖον εἶναι ὡς αἱ 14 Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι νὰ ἀναγνωρίζουν διὰ αἱ Μητροπόλεις αὐταὶ ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ μόνον. Ὅχι μόνον αἱ γενικαὶ ἐντυπώ-σεις ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τὴν Σύνοδον δὲ διαμορφοῦνται ταχίως

Ποῖα ἐξελίξεις ἀναμένονται;

Τὸ Φανάρι διὰ ἀσκήσις ἀφορή-τους πιέσεις εἰς τὸν Σεβ. Ἐδέσσης, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ ἀντι-ταχθῇ. Βεβαίως, ἂν ἀδεήσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Συνόδου διὰ κληθῇ εἰς ἀπολογία μετὰ κίνδυνον τὴν ἐκπτώσιν. Πιθανὸν πρὸβλημα εἶναι καὶ ἡ ἄλλη πλευρὰ νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ... ὅμως τί ὑπαγο-ρεύει ἡ συνείδησις τοῦ ἐναντι τῶν παρακαταθήκων τοῦ π. Ἐπιφανίου;

Οἰκουμενιστικά ὑπερβολὰ εἰς τὴν Γερμανίαν!

Πρὸ ἡμερῶν ἡ Ἱ. Μ. Γερμανίας μαζί με τοὺς Παπισκὺς διοργάνωσαν μίαν ἡμερίδα διὰ τὴν ζητή-σιν τοῦ Πάσχα μετ' ἑνὸς ἐνωτικὰ στοιχεῖα. Προ-σπαθώμεθα νὰ ἀποκαλυφθῇ ὡς «ἐξδομάδος προσεχῆς διὰ τὴν ἐνότητα» Ὁρθό-δοξος κληρικὸς ἔλαβε μέρος εἰς ἱδρυτικὸν ἄκο-λουθιαν! Ὡς ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ἱστολόγιον «ΑΚΤΙΝΕΣ» τῆς 8ης Μαΐου 2016:

«Στὴν Γερμανίᾳ τελειώσας πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ ἐβδομάδα «προσευχῆς» γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν ἐκκλησιῶν». Φυσικὰ σὲ αὐτὴν συμμετείχε καὶ ἡ μητρόπολις Γερμανίας, ἱερεὺς τῆς ὁποίας εἶναι καὶ στὸ ἐκτελεστικὸ ὄργανο τῆς ἐργασιακῆς ομάδας τῶν «ἐκκλησιῶν» Γερμανίας. Μάλιστα ἡ ἑταίρη μέρα τῆς ἐβδομάδας αὐτῆς ἀνῆκε στὴν «Ὁρθό-δοξῃ συμμετοχῇ». Ἡ ἐβδομάδα αὐτὴ ἦταν ἀφιερ-ωμένη στὴν Λετονία, τῆς ὁποίας οἰκουμενιστικὲς ὁμάδες ἀνέλαβαν τὴν συγγραφὴν τῶν κεϊμένων. Προσπάθησα λαοπὸν νὰ σᾶς μεταφέρω, πῶς ἔγι-ναν αὐτὰ στὸ πλαίσιο αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος.

Φυσικὰ ὃ,πὶ διαβάσατε, εἶναι «εὐλογημένο» καὶ ὑποστηρικμένον ἀπὸ τοὺς «ὀρθόδοξους» ταγοὺς τῆς Γερμανίας. Διότι οὐτε τὰ κατεδικάζουν οὐτε τὴν συμμετοχὴ τους στὸν ἐμπαιγμὸν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἀρνῆθησαν. Ἀντιθέτως, ὑπερασπίζονται σθεναρῶς τὴν στάση τους αὐτῇ.

Τὸ πὸς θλιβερὸ δῶμα ἀπὸ δῶα, εἶναι δυστυχῶς ἡ διαπίστωσις, ὅτι οὐτε καὶ μετὰ τὰ στοιχεῖα θὰ ὑπάρχουν διὰ ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες ἀναγκαῖα

Πῶς ὁ Οἰκουμενισμὸς σχετίζεται μετὰ τὰς «Νέας Χώρας»

Παραδέτομεν τμήμα ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Μιχαὴλ Κόκκινου εἰς τὸ «HELLENIC NEXUS» τοῦ Μαΐου καὶ σχολιάζομεν:

Οἱ πολιτικοὶ ὑποχωροῦν

«Τὸ ζήτημα τοῦ ὀνόματος τῶν Σκοπίων πυροδοτήθηκε ἐκ νέου μετὰ τῆς ἀντιδράσεως ποὺ προκάλεσε ἡ ἀναφορά σὲ τηλεοπτικὴ συνέν-τευξή τοῦ ἀναπληρῶντος Ὑπουργοῦ, ἀρμόδιου γιὰ θέματα Μεταναστευ-τικῆς Πολιτικῆς Γιάννη Μουζάλα εἰς τοῖς ἐνωτικὸν κράτος μετὰ τὸ ὄνομα «Μα-κεδονία». Τὸ συγκεκριμένο περι-στατικὸν δημιουργήσεν ἐντονὴ ἐνδο-κυβερνηρικὴ κρίσις καὶ δικαιοκρατὴν τὴν ἐνότητα τῆς κυβέρνησεως ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, καθὼς ὁ πρόεδρος τῶν ΑΝΕΛ, ἀπαίτησε τὴν ἑμὲν παρὰ τὴν Μουζάλα (σημ: ἔπειτα ὑποχώ-ρησε, διότι ἐμυρθεῖν βῆναι ὅπου καὶ ὁ ἴδιος τὴν ἀποκαλοῖται Μακεδο-νία)... Ὁ διάλογος ἐπεκτάθηκε καὶ σὲ ἐσωτερικὸ ἀρκετῶν κομμάτων (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, Ποταμί), ἀποδεικ-νύοντας ὅτι ὄχι μόνον ἡ κυβέρνησις, ἀλλὰ τὸ σύνολο τοῦ ἐγχώριου πολι-τικου συστήματος δὲν διαθέτει καμία κατασταλαγμένη ἀποψὴν γιὰ τὸ ζήτη-μα τοῦ ὀνόματος. Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα ἡ κίνησις τοῦ νεοεκλε-γέντος προέδρου τῆς Ν.Δ. Κυριά-κου Μητσοτάκη νὰ προχωρήσῃ σὲ διαγραφὰς στελεχῶν τοῦ ἀσκο-ῦσαν κρητικὴν τὴν κυβέρνησιν γιὰ τὴ δηλῶσις Μουζάλα... Ὁ πρῶνν Βου-λευτῆς Κέρκυρας τῆς Ν.Δ. Ν. Γεωρ-γιάδης, εἶχε δηλώσει ὅτι τὸ θέμα τοῦ ὀνόματος τῶν Σκοπίων εἶναι μία...μποῦρα: «Δὲν μποροῦμε νὰ ἀπο-φασίσουμε ἐμεῖς πῶς θὰ λέγεται ἡ ἀπλανὴ χώρα, ὅσο καὶ ἂν δὲν μῆς ἀρέσει. Κι ἐμένα με ἐνοχλεῖ κατὰ φύ-σιν νὰ λέγεται "Μακεδονία", διὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχω τὴν ἀπάτησις νὰ ἀποφασίσω ἐνῶ πῶς θὰ λέγεται μία ἀπλανὴν χώρα. Ἀντίθετα, γάουν-με τεράστιες δυνατότητες διπλωμα-τικῆς παρεμβάσεως καὶ ἐπιφορῆς λόγῳ τοῦ ὅτι ἐμμένουμε σὲ αὐτὴ τὴν, κατὰ τὴν ἀποψή μου, μποῦρ-δα»...

Ἀνυποχώρητος ἡ Ἐκκλησία

«Θὰ πρέπει νὰ θεωρηθῇ δεδο-μένο ὅτι ἡ Ἐκκλησία, σὲ ἐνδεχόμε-

μέτρα ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἰσαγωγή τῆς λειτουργίας
Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν εἰσερχόμενοι μπροστὰ μετὰ μίαν Βίβλο, ἕνα ἀνάμεινο κερι (περίπου μία ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΛΑΜΠΑΔΑ) καὶ ἕνα μπλὸ με ἄλφι καὶ ἕαν χρειάζεται ἕνα μπλὸ με κομμάτια ψωμί. Αὐτὰ τὰ σύμβολα μπορεῖ νὰ συ-

μετὰ ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας.
Εἰσαγωγή τῆς λειτουργίας
Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν εἰσερχόμενοι μπροστὰ μετὰ μίαν Βίβλο, ἕνα ἀνάμεινο κερι (περίπου μία ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΛΑΜΠΑΔΑ) καὶ ἕνα μπλὸ με ἄλφι καὶ ἕαν χρειάζεται ἕνα μπλὸ με κομμάτια ψωμί. Αὐτὰ τὰ σύμβολα μπορεῖ νὰ συ-
Θεοὺ καὶ νὰ τοποθετηθοῦν ὀπλα στὸ ἀναλόγιον ἢ εἰς σύμβολα γιὰ τὴν ἀποστολήν μας
μέσω τοῦ βα-πτίσματος ὀπλα στὴν κολλητήρα.
Ἔνα καλὸθι με μικρὰ κεριὰ πρέπει νὰ εἶναι ἔτοι-μα, γιὰ νὰ μποροῦν οἱ συμμετέχοντες νὰ ἀνά-ψουν τὸ κερι τους ἀπὸ τὸ μεγάλο κερι μετὰ τὸ κη-ρυγμα, ποὺ πραγματοποιήθηκε στὴν εἰσοδον.
Ἡ προπαρασκευαστικὴ ὁμάδα ἔχει λάβει ὑπό-ψη ὅτι οἱ συμμετέχοντες
θὰ πρέπει νὰ κληθῶν νὰ λάβουν ἄλφι. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ σὲ διαφο-ρετικὲς μορφές, γιὰ παράδειγμα: ὅλοι ὅσοι θέ-λουν νὰ μποροῦν νὰ ἐρῶσιν πρὸς τὰ ἑμπρός, μετὰ πᾶν ἕνα κομμάτι ψωμί, καὶ ἀμέσως μετὰ νὰ τοῦσθῃσ